Țara noastră aur poartă, noi cerșim din poartă-n poartă

DE CE PROCURORII DNA NU CERCETEAZĂ „FENOMENUL DISTRUGERII SISTEMULUI BANCAR ROMÂNESC“? pag 7

CARTEA „PRODUCȚIA SPECIALĂ“, UN DOCUMENT DE CARE GUVERNUL ȘI PREȘEDINTELE SĂ „IA AMINTE“ pag 3

LEGEA 217/2015- O LEGE NEDREAPTĂ PENTRU ETAPELE DE DEZVOLTARE ALE ROMÂNIEI pag 11

ȘTIRI DE REȚINUT DIN CURTEA DE ARGEȘ pag 16

REFLECTOR argeșean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAȚII ȘI DEZVĂLUIRI

Director: Dumitru BOȚILĂ ● Anul XII - Nr. 307 - 20 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● 18 august - 1 septembrie 2015 ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituție: România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil“

DIN NOU, DESPRE DISTRUGEREA FERMEI SCHIAU – BASCOV

pag 5

PROCUROAREA ȘEFĂ DNA KOVESI „ZEIȚA DREPTĂȚII“, IMPUSĂ DE AMERICANI, NU A CITIT ART. 292 NCPP?

pag 6

EDITORIAL

SERIAL

OMUL IOHANNIS ȘI ROMÂNIA CELUI DE-AL 5-LEA PREȘEDINTE – MULTE SPERANȚE DAR FOARTE MULTE ÎN PREZENT DEZILUZII

Mai întâi, câteva date introductive și de informare. Pentru noi toți cei ce trăim în România acestor ani este bine, este necesar să știm câteva date personale ale aceluia care, de la 21 decembrie 2014, ocupă funcția de președinte al republicii. El se numește Klaus Werner Iohannis, născut la 13 iunie 1959, în Sibiu. A absolvit (1983) facultatea de fizică din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, urmare căreia a fost profesor de fizică și inspector școlar înainte de a deveni primar al municipiului Sibiu în anul 2000, funcție în care a fost reales în 2004, 2008 și 2012, de fiecare dată din partea Forumului Democrat al Germanilor din România. Sub mandatul său de primar, în 2007, Sibiul a fost Capitală Culturală Europeană, ocazie cu care, cu fonduri alocate de la Guvernul României și de la organismele europene, a început modernizarea infrastructurii și s-a pus în valoare potențialul economic și turistic al orașului. În 2009, după căderea primului guvern Emil Boc, Iohannis a fost propus de către Partidul Național Liberal (PNL) și Partidul Social Democrat (PSD) pentru funcția de premier, propunere refuzată de președintele Traian Băsescu. Părinții actualului președinte sunt Susanne și Gustav Heinz Johannis, amândoi sași transilvăneni. Aceștia au emigrat în 1992, ca pensionari, din Sibiu stabilindu-se în localitatea bavareză Würzburg, din Germania. Într-un interviu recent Klaus Iohannis a declarat că familia Johannis este atestată în Cisnădie din secolul al XVI-lea. Este căsătorit din 1989 cu Carmen (Lăzărucă) Iohannis, născută pe data de 2 noiembrie 1960, (într-o familie de români unitarieni (greco-catolici) din satul Sântu-Reghin, profesoară de limba engleză la Colegiul Național Gheorghe Lazăr din Sibiu. În anul 2000 F.D.G.R. a decis să participe cu un candidat propriu la alegerile de primar al

municipiului Sibiu și l-a desemnat în această poziție pe Klaus Iohannis. Astfel, Klaus Iohannis este primul etnic german în funcția de primar al Sibiului, după Albert Dörr, care a condus orașul în perioada1940-1945. În calitate de primar, a inițiat numeroase contracte cu investitori străini și a primit multiple sponsorizări pentru proiectele sale de la Uniunea Europeană. La data de 20 februarie 2013 Klaus Iohannis s-a înscris în PNL la invitația lui Crin Antonescu. O zi mai târziu, noii colegi de partid au votat în unanimitate o derogare de vechime, care să-i permită să candideze la o funcție în conducerea partidului. La congresul extraordinar al PNL din data de 23 februarie 2013, Iohannis a candidat pe lista lui Crin Antonescu și a fost ales prim-vicepreședinte al PNL. La începutul anului 2014 PNL a hotărât schimbarea unor miniștri liberali ai guvernului USL și numirea lui Iohannis ca ministru de interne și vicepremier. Premierul Victor Ponta nu a fost de acord cu numirea lui Iohannis ca vicepremier pe domeniul finanțelor în care fusese propus. Pe 25 februarie 2014 USL s-a rupt oficial. Premierul a refuzat să-și dea demisia și a susținut că se va prezenta cu un nou guvern, fără miniștrii PNL, în fața Parlamentului. După eșecul în alegerile din 26 mai 2014 pentru Parlamentul European, în care PNL a obținut doar 6 mandate de europarlamentar, Crin Antonescu, Klaus Iohannis și restul conducerii PNL și-au anunțat demisia din fruntea partidului. Ca o curiozitate, o nouă (și a câta) curiozitate, Biroul Politic Național al PNL a decis ca Iohannis, ca fost prim-vicepreședinte(?!), să asigure interimatul funcției eliberate de Antonescu până la alegerea unui nou președinte. Pe data de 28 iunie 2014 Iohannis a fost ales președinte al PNL. Iohannis a fost ales și candidat al PNL

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 36 48 10 2 37 16

Citește-l și dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

pentru funcția de președinte al țării, printr-un subterfugiu propriu. La data de 27 septembrie 2014, Klaus Iohannis și-a lansat candidatura pentru alegerile prezidențiale din 2 noiembrie, în numele Alianței Creștin Democrate. La alegerile prezidențiale din noiembrie 2014 Klaus Iohannis l-a învins pe Victor Ponta (PSD), premierul în funcție la acea vreme. Pe 21 noiembrie 2014 Curtea Constituțională a validat rezultatul alegerilor prezidențiale. Klaus Iohannis este al cincilea președinte al României. Este al patrulea președinte de origine germană din Europa de Est, în perioada postcomunistă, după Rudolf Schuster (Slovacia) și Pál Schmitt și Ferenc Mádl (Ungaria).

La plăcinte... înainte...

Programul de campanie al actualului președinte a fost difuzat, cu o celeritate ieșită din obișnuință, imediat după cel de al doilea tur de scrutin care a consfințit victoria sa surprinzătoare, în cartea ce-i poartă semnătura, „Pas cu pas". Carte bine scrisă în care ideile ce, probabil, îi aparțin în mare măsură, sunt puse în pagină cu măiestria unui politolog cu experiență al cărui nume este bine să rămână necunoscut. Din prima parte a cărții, din care am desprins și noi datele biografice de mai sus, Klaus Werner Iohannis ni se înfățișează, prin propriile-i declarații, ca un om de care mai degrabă trebuie să te temi, decât să te apropii, încât înclin să-i dau dreptate lui Ion Cristoiu, personaj cu care n-am putut niciodată să fiu în consens, când se întreabă ce l-a recomandat pe aparent inodorul saș să ajungă președinte. Paragraf cu paragraf, citind programul electoral, Iohannis ne apare ca un personaj egocentrist, disprețuitor, pătruns de o suficiență de sine cutremurătoare, comod în activitate și în gândire, carierist și arivist, scaunul și menținerea acestuia fiind printre principalele sale priorități. Se trădează ca un introvertit social dar maestru în manevrarea situațiilor pentru a-și așterne cenușa fierbinte pe propria-i vatră. Nu-l dă afară din casă modestia, iar subiectele sale de preocupări publice trebuie privite cu rezervă: dacă nu-i aduc ceva avantaje personale acestea nu vor fi decât praf propagandistic. Vorbește, astfel, mult despre sport ca hobby personal. Nu minte, cum de altfel nu face aceasta decât cel mult prin omisiune. Dar dacă privești viața sportivă a Sibiului al cărui primar a fost mai bine de paisprezece ani, constați că ea este sublimă dar lipsește chiar de la infrastructura primară. Este de ajuns să privești starea jalnică a stadionului, a bazinului de înot, a faimosului (odinioară) parc SubArini ș.a.m.d. În schimb, a fost implicat, deloc fără interese proprii de natură patrimonială, în vânzarea terenului pe care se afla baza sportivă Voința, singura pe care în Sibiu se mai putea face sport de masă. În Sibiu se află în funcțiune, încă de pe la începutul anilor 1200 un azil de bătrâni construit și întreținut prin subscripție publică. La fel a rămas și azi, deși în epoca de dinainte de 1989 fusese preluat și administrat de stat, la nivelul la care în acei ani era susținută asistența publică. Spre asemenea situații primăria lui Klaus Iohannis nu are motive să se aplece, asemenea stabilimente neaducând nici profit, nic beneficii. De altfel, în tot programul său, actualul președinte este preocupat numai de „eu" și deloc, sau aproape deloc de „noi", încât te bântuie gândul dacă nu cumva acest personaj a fost mai mereu numit și nu alea. (De altfel, o bună amică din Oradea îmi spunea că personajul a fost mai peste tot promovat pentru a se putea scăpa de el. O fi având ea percepțiile sau chiar informațiile ei, nimeni nevorbind fără o cât de câtă acoperire). În ce mă privește, înclin să-i dau dreptate amicei din Oradea sesizând la proaspătul președinte o obsesie care te poate pune pe gânduri: alegerea (numirea) lui echivalează peste tot și de fiecare dată cu schimbarea în bine.

...La război... tot înapoi...

Este ceva mesianic în sine și despre sine în această foarte străvezie obsesie. „Am fost întrebat, spune Klaus Iohannis, după ce am intrat în PNL, dacă liberalismul a fost o opțiune cu tradiție în familia mea. Nu știu ce orientare politică or fi avut bunicii sau străbunicii mei" (cum de altfel avem ocazia să aflăm de la domnia sa că nu știe multe și despre multe). Este el oare, un rătăcit politic? Nu se revendică, de ce?, de la sloganurile vechilor liberali «prin noi înșine, prin competență, prin reușită»? „Am vorbit mereu - mai spune Iohannis - despre lucrul bine făcut, despre încrederea că se poate, despre competență și competitivitate", toate acestea privindu-l direct pe el ca persoană mesianică. (Firesc, mai ales când ai în vedere, nu zic numai ci cu precădere, interesul personal). Iar pentru a nu lăsa loc la dubii și trimițând direct la despre cine și la cine se referă, președintele se grăbește să completeze: „Eu - obsedantul Eu - cred că a fi liberal astăzi, în România, înseamnă să lucrezi cu onestitate și eficiență în folosul națiunii române, să aperi statul de drept, separația puterilor și pluralismul, să cultivi regimul parlamentar și, nu în ultimul rând, să contribui zi cu zi la garantarea dreptului la liberă exprimare". (Observați că nu se regăsește în enumerarea sa latura socială. Iar când, la adunarea CSM din ziua de Bobotează, vorbește despre necesitatea introducerii dreptului de inițiativă legislativă a CSM-ului, îndrăznesc să spun că nici nu-și are bine definită noțiunea de separarea a puterilor. Predecesorul său s-a dorit și a fost un arbitru jucător, actualul președinte dorește o nouă invenție, arbitru pe reguli proprii). În programul său, publicat surprinzător de repede după ce urnele (?!?) l-au declarat ales președinte, vorbind despre faptul că orice profesionist sau om decent (acestea sunt, firește, propriile-i calificări) odată intrat în politica mare este apostrofat că s-a băgat în mocirlă, Klaus Iohannis spune: „Nu-mi făceam iluzii că despre mine nu se va spune același lucru. Dar continuam să cred că oamenii care știu că pot să schimbe ceva, trebuie să facă pasul în politică. Să se implice. (aceeași atitudine și imagine mesianică!). Cum să ai un mediu politic respectabil, dacă tocmai indivizii respectabili, profesioniștii, rămân în afara jocului"? (Of, Doamne, câtă modestie!). Îmi vine să spun și tocmai de aceea o și fac că am impresia că ceea ce visează, Iohannis le și crede realizate. (Probabil că, de ce nu, cel puțin 30% din ce spune că a făcut poate fi și adevărat. Mai mult, nu cred). Se apucă să vorbească, la un moment dat, pentru că așa cerea momentul, despre conceptul smart city. Din nefericire, ascultându-l îți dai deîndată seama că n-a înțeles nimic din acest concept. De altfel, în vara anului 2014 am participat la dezbaterea, chiar într-o aulă a Hotelului Continental din buricul Sibiului, proiectului smart city, proiect făcut de un bun specialist în domeniu, inginerul Stelian Gal, cu aplicabilitate la municipiul de pe malurile Cibinului. Ei bine, nu numai că primarul lucrului bine făcut a lipsit, dar primăria în toată grandoarea ei a fost autoarea tiflei pe nedrept dată unor asemenea eforturi cu adevărat generoase. În aceste situații să nu ne mai mirăm că circulația cu automobilul în Sibiu a devenit o aventură în ultimii ani și că dorința de a crea spații verzi este doar o lozincă, pentru aceasta fiind suficientă doar o privire fugară aruncată în spatele blocurilor, rămase la fel timp de doăzecișicincì de ani din care paisprezece păstoriți ca primar de Iohannis.

Președintele „joacă învârtita ardelenească"

Aflăm din programul domnului Iohannis că, „de Ziua Europei, PNL a propus românilor să trecem definitiv la ora Europei (care Europă?, că Europa are de la Greenwich până la Moscova vreo patru ore oficiale), să avem aceeași oră cu Germania, Franța, Italia, Spania sau chiar Ungaria. (Slugărnicie? și față de cine că Londra, bună oară, are altă ora decât Parisul sau Berlinul și nu se încurcă nimeni de această diferență. Rusia are pe parcursul ei nu mai puțin de șapte ore oficiale și nu se împiedică în respectarea rigorilor venite de la Moscova). Crimeea a fost anexată de Rusia peste noapte și a trecut la ora Moscovei dând ceasul cu două ore înainte" [!!!] (necunoaștere sau manevrare?, nici nu ști cum să interpretezi. De la Nistru și până la Moscova nu a existat și nu există altă oră. Abia la verticala Volgogradului se mai adaugă o oră față de Moscova. De unde-a scos-o domnul Iohannis cu cele două ore dintre Sevastopol și Moscova?). Ce ne propune, de fapt, domnul președinte, să intervenim din nou în principiile de acțiune a legile obiective? Nu ne este suficientă periodica dereglare prin trecerea anulă la ora de vară? În toată campania sa președintele Iohannis a vorbit despre necesitatea unificării dreptei politice: „De declarat, au declarat foarte mulți că vor unificarea Dreptei, dar era prima dată când chiar se întrevedea o șansă reală pentru realizarea acestei unificări. Și atunci PNL a trebuit să joace - și a jucat – un rol determinant în acest proces". (Când vedem cum a realizat PNL această unificare nu-mi rămâne decât să mă întreb cu bună credință: cine se aseamănă se adună? Pentru că dacă priveam cine se afla în dreapta, în stânga și în spatele candidatului Dreptei, în afara «liberalului» și el vopsit, Ludovic Orban, toți ceilalți erau oamenii lui Blaga, foștii reprezentanți și activiști ai guvernării, de tristă amintire, băsistă). „Era nevoie..., mai spunea Iohannis, de un consens în jurul unor teme esențiale și pentru PNL și pentru PDL ca reprezentante ale aceleiași ideologii". (Care ideologie o fi vizând actualul președinte când partidul cu care s-a unit în UCL a trecut de la stânga europeană la dreapta populară într-o singură noapte?). Însuși domnul Iohannis spune că „Chestiunea denumirii partidului care să rezulte din fuziunea PNL-PDL a fost una extrem de sensibilă..." (Îl cred, nu neapărat pe el, care nu a avut, cum o confirma mai sus, o afinitate liberală, dar cei ce se revendicau de la liberalismul istoric se vedeau lipsiți deodată de propria istorie. Pe care, opinez eu, oricum au pierdut-o, actualul PNL nefiind decât o siglă, fără nicio corespondență în realitatea istorică). Ce comentează mai departe domnul Iohannis despre camelionismul politic rămâne, de facto și de drept, fără obiect. În partea a doua a programului electoral al actualului președinte, partea cu aspectele economice, este mult mai interesantă, chit că ea nu avea ce căuta în programul unui viitor președinte care-și propunea să intre în și să respecte chingile Constituției. „Resursele pot fi consumate complet într-o direcție unde poate că banii sunt bineveniți, se spune în program, numai că nu aduc nimic în plus și nu întăresc economia. Este posibil ca o parte din bani să meargă către securitatea națională, către învățământ, către sănătate... Dar pentru aceasta este nevoie de o relaxare fiscală, iar singura metodă de compensare este creșterea economică...".

Stânga... dreapta... tot așa, s-o jucăm cum om putea!

Excepțional, nu-i așa? Dar măsurile propuse în programul de țară nu diferă lozincard de ale PSD. Numai că, în ce mă privește, apreciez că din cei 25 de ani numai guvernele de stânga au condus la o creștere economică. Din nefericire însă stânga a guvernat în România doar 8-10 ani din această perioadă). României îi lipsește acum un program consensual și transguvernamental de țară. Însuși prezidențiabilul Iohannis recunoaște că despre consensul politic el s-a manifestat o singură dată și a vizat intrarea în NATO și UE: „dacă s-a vrut atunci, s-a putut....", stă scris în programul politic al lui Iohannis. „România poate fi o țară puternică dacă vom avea mii de oameni de afaceri puternici" mai spune el dar, în afara Comisiei Postolache și a consensului de la Snagov, întreb eu, a mai fost ceva? Poziția României față de tragedia din Iugoslavia s-a făcut fără consens... și la putere se afla tot autoproclamată Dreapă, prin Convenția Democratică. Mai stă scris în programul lui Iohannis că „Știam că noi, politicienii, trebuie să-i sprijinim pe oamenii de afaceri pentru a avea o economie puternică. Și noi [PNL] și cei din PDL știam că altă cale nu există". (Dar cum fac asta oamenii politici când azi nu poți pune degetul pe ceva fără să riști să facă să explodeze o afacere necurată. Care este fundamentul acumulării?! În România de azi capitalismul se confundă până la identificare, transpartinic și transguvernamenta cu mafia, ridicat la rang de principiu în ultimii zece ani de). Dar, să nu uităm de concepția mesianică a lui Iohannis și să-l mai ascultăm într-o replică: „Multă vreme am crezut că votul cu care am fost ales prima dată primar al Sibiului a fost cea mai neașteptată dovadă pe care am primit-o că ceilalți au nevoie de implicarea mea. La 14 ani distanță, am trăit același sentiment... de data aceasta în familia liberală". Mai zi ceva!!! Și continuă: „...Congresul PNL din 27-28 iunie 2014 a însemnat un moment esențial pentru istoria partidului... pentru democrația românească. El a sfințit unificarea Dreptei autohtone și aderarea la PPE", adică, liberalism vs. Aderare la PPE?, ce să înțelegem. Pentru că, vezi dumneata, „noul partid liberal este un partid de proporții și adversarii noștri se tem". Dar de ce trebuie să vorbim despre inamici și nu de adversari politici, de ce despre lupte și nu despre confruntări de idei, de ce despre frică și nu despre alternative?

VICTOR VERNESCU

(continuare în numărul viitor)

Reluare din «Reflector argeșean» nr. 304 din 17 iunie - 1 iulie 2015

85 DE ANI DE „ELECTROMAGNETICA”

CARTEA „PRODUCŢIA SPECIALĂ”, UN DOCUMENT DE CARE GUVERNUL ŞI PREŞEDINTELE SĂ „IA AMINTE”

În cursul anului 2010, un grup de militari şi civili cu grade superioare şi funcţii importante, pentru a atrage atenţia guvernanţilor că România şi implicit Armata Română are nevoie de o revitalizare importantă a cercetării cu caracter „militaro-civil” pentru sprijinirea nevoilor de apărare a ţării, în vederea reducerii cheltuielilor pentru importuri de tehnică militară. Din colectivul de redacţie condus de Generalul de Brigadă Ionel Dumitrescu, au făcut parte aducându-şi o contribuţie esenţială privind „semnalul ce trebuie dat guvernanţilor” privind măsurile urgente care trebuiesc luate de către stat şi MAPN atunci când este vorba de „bijuteria cercetării româneşti” reprezentată de uzinele Electromagnetica. În acest context, prezentăm spicuiri la începutul „cărţii document” cu părerile unor specialişti militari şi civili cu privire la această problemă. Pentru a fi mai concludent şi semnalul dat autorităţilor statului să fie „veridic”, încheiem „şapoul” cu proverbul românesc „ Orice cal de cursă.....ajunge gloabă”. Datorită lipsei de responsabilitate a guvernanţilor inclusiv din partea Ministrului Apărării Naţionale şi a Şefului Statului Major General al armatei, cercetarea militară precum şi modul în care sunt neglijate marile uzine „ Electromagnetica”, ne face să credem că întradevăr acestea pot să fie categorisite ca „Gloabe”.

Col.(r) Dumitru Boţilă

Cuvântul Directorului General Eugen Scheuşan

Optzeci de ani. O viaţă de om. Eu sunt în ELECTROMAGNETICA doar de 31 de ani, venit direct din şcoală (Institutul Politehnic Bucureşti). Am venit cu gândul să stau două, trei luni, poate un an şi apoi să mă reîntorc în şcoală pe vreun post de asistent. N-a fost să fie şi probabil că a fost mai bine aşa. Uzina m-a acaparat din primul moment prin mărime, bogăţie tehnologică, diversitatea preocupărilor, dar mai ales prin oamenii ei. Oameni deosebiţi, marea majoritate, oameni cu profund respect pentru munca lor, pentru uzină, oameni pentru care ELECTROMAGNETICA însemna chiar viaţa şi familia. ELECTROMAGNETICA nu era atunci, în anii ‘70, ceva înfiinţat de curând, o nouă investiţie, era ceva venit dintre războaie (1930) şi acest lucru se vedea în toate: în clădiri (câteva făcute cu arta acelor vremi), în perfecţiunea tehnologiilor, prin sedimentarea cunoştinţelor pe câteva generaţii şi, mai ales în oamenii care nu erau de „strânsură“. Mulţi dintre ei aveau educaţia socială a şcolilor interbelice, urmată de duritatea şcolilor profesionale, ucenicii îndelungate şi apoi, de munca complexă şi dificilă în uzină. Uzina a avut întotdeauna propriul compartiment tehnic format din ingineri de toate specialităţile, profesionişti desăvârşiţi. **Conducătorii, erau selectaţi pe criterii profesionale şi după abilităţi de buni administratori.** Erau oameni integri pentru care realizarea sarcinilor com-partimentelor de care răspundeau era mai presus de orice. Acesta a fost cadrul în care o generaţie de „premianţi“ ai şcolilor tehnice româneşti au venit în ELECTROMAGNETICA la sfârşitul anilor ‘70, începutul anilor ‘80. **Aceasta este generaţia care conduce astăzi, de douăzeci de ani ELECTROMAGNETICA.**

Cuvântul Generalului Ion Dumitrescu

Cu puţin timp în urmă - infinit de puţin, pe SCARA TIMPULUI - intram în posesia unei cărţi; o carte pe care a fost consemnată următoarea dedicaţie: „Pentru generalul Dumitrescu, de la colonelul Năstase“ urmată de semnătura ILIE NĂSTASE şi data: 26 NOIEMBRIE 2004. Cartea „Autobiografia domnului Năstase“ scrisă de ILIE în colaborare cu DEBBIE BECKERMAN, în engleză, şi tradusă în limba română de MIHAI DAN PAVELESCU, cuprindea în „NOTĂ LA EDIŢIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ” semnată de NĂSTASE şi aprecierea: „ Până acum, desigur, în viaţă au fost şi înfrângeri dar mai multe au fost victoriile: copiii... şi prietenii care sînt mereu alături de mine. **Dar şi ŢARA, cărei îi aparţin şi căreia mă dedic aşa cum pot, chiar şi prin această CARTE.”** În speranţa că **prietenii... şi copii... şi tinerii*)... ne vor fi alături în demersul nostru, în susţinerea unuia dintre pilonii de rezistenţă ai STATULUI şi ai ŢĂRII - INDUSTRIA - care înglobează obligatoriu INDUSTRIA NAŢIONALĂ DE APĂRARE am hotărât să scriem această carte. Poate ne va fi alături şi ŢARA!** Şi noi, veteranii (din industrie), cei care semnăm materialele cuprinse între coperţile acestei cărţi, aparţinem ŢĂRII, am depus un jurământ militar faţă de ŢARĂ, am jurat să o apărăm - prin sacrificiul suprem - cu preţul vieţii. Acest jurământ este... pe VIAŢĂ! Pentru că: **„De-ai fost general, sau simplu soldat/Pe front nu contează! Nu este o lege/ Să te apere gradul. Eşti doar un bărbat/ În luptă cu moartea. Şi moartea n-alege!”**)** La început această carte, trebuia să fie doar un capitol în MONOGRAFIA - 80 de ANI - ELECTROMAGNETICA“ sau mai pe scurt, monografia „civilă“ a MAGNETICII la împlinirea frumoasei vârste de 80 de ani de existenţă.

(continuare în pagina 4)

(urmare din pagina 4)

Industria Națională de Apărare în viziunea amiralului (r) Dr. Inginer Ion Alexandru Plăviciosu și Gen.(r) Dr. Decebal Ilina - ambi foști secetari de stat

Marea confruntare a secolului XX între totalitarism şi democrație s-a încheiat cu victoria forțelor libertății şi un singur model de succes economic s-a confirmat, cel al democrației și democrației de piață. Numai națiunile care garantează libertatea politică şi economică şi drepturile de bază ale cetățenilor vor fi capabile să-şi asigure un viitor prosper. Transformările fundamentale ale regimurilor politice din ex-comuniste şi ca urmare, modificarea configurației raporturilor internaționale au condus, pentru toate statele din această zonă, la necesitatea reformulării politicilor lor de securitate şi apărare, conturându-se, tot mai evident, tendința de abordare multilaterală a securității individuale şi colective. Elaborarea şi adoptarea unor noi politici de securitate, în conformitate cu starea actuală a mediului internațional și interesele politice și strategice ale fiecărui stat, a devenit o necesitate. Din lipsa practicii democratice în țara noastră, **controlul societății civile asupra organismului militar s-a transformat în controlul armatei de către civili, la conducerea organismului militar s-au succedat persoane fară tangență cu fenomenul militar a căror competență era depășită de setea de înavuțire şi de dorința de a-şi promova în funcțiile de decizie prietenii politici, rudele sau amantele.** Securitatea unei țări este un raport direct între riscurile şi amenințările cu care aceasta se confruntă la un anume moment, pe de o parte, și capacitatea acesteia de a le descoperi la timp, a le analiza corect şi a le contracara eficient, pe de altă parte, România poate identifica, analiza şi descuraja un spectru redus de amenințări.

Miracolul Românesc prezentat de Gen.(r) Niculaie Spiroiu – fost ultimul ministru militar în MAPN

În 1968, peste 88 procente din armamentul, tehnica de luptă şi echipamentele din dotarea Armatei Române erau de concepție sovietică, provenite din URSS sau din Cehoslovacia şi Polonia care le produceau sub licență. După 16 ani, în 1984, când la Parada militară de la 23 August au defilat blocuri compacte de tehnică militară complexă de toate categoriile și tipurile, concepută şi fabricată, în țară pe capacitățile speciale noi ale industrei de apărare sau pe capacități din întreprinderile cu producție mixtă comercială şi militară, acest procentaj se inversase: 85-86% era tehnică şi armament produs în România, "UN ADEVĂRAT MIRACOL!". S-au fabricat: tancuri TR-85 cu transmisie hidrodinamică și sistem de conducere a focului cu telemetru calculator balistic, maşini de luptă a infanteriei, maşini de luptă ale vânătorilor de munte, transportoare blindate 8x8 şi 4x4 pentru infanterie și pentru cercetare, tractoare de artilerie uşoare şi mijlocii pe şenile, 14 tipuri de derivate pentru arme şi servicii pe şasiul acestora - puncte de comandă de batalion, regiment şi divizie, guri de foc de artilerie autopropulsate, transportor sanitar pentru răniți, blindate de aprovizionare cu muniție, tractoare de evacuare reparații, macarale pentru câmpul tactic, aruncătoare de grenade AG-7, AG-9, aruncătoare de mine și artilerie tractată calibru 76, 82, 100, 122, 130 şi 152 mm, aruncător de proiectile reactive APRA 40, avioane subsonice IAR 93, avioane de şcoală-antrenament şi atac la sol IAR 99. „Şoim", elicoptere IAR 316 B şi IAR 330 Puma, rachete sol-aer şi aer-sol, autocamioane militare DAC 6x6 și 4x4, autotractoare DAC 8x8, autoturisme de teren, tehnică de transmisiuni - echipament radio portativ și stații radio cu telefon de bord pentru blindate, tehnică de radiolocație. La care se adaugă navele de luptă - inclusiv o fregată şi multe altele - prezentate în acelaşi an la sărbătorirea Zilei Marinei. "Un adevărat MIRACOL."Complexului Industrial al R.F. Germania i-au trebuit 16 ani să dezvolte tancul LEOPARD 1 şi 11 ani pentru LEOPARD 2. România a dezvoltat din 1973 până în 1984 trei modele diferite de tanc: TR-77, TR-580 şi TR-85. Când România a început să fabrice tancuri, în 1975-1977, existau numai 6 țări în lume care produceau acest blindat complex: URSS, SUA, Marea Britanie, R.F. Germania, Franța şi Suedia, cu mare grad de cooperare reciprocă. În 9 ani – 1970-1978, industria de apărare a dezvoltat şi produs trei modele de Transportor Amfibiu Blindat: TAB-71, TAB-77, TABC-79 în câteva mii de exemplare aflate şi acum în dotarea armatei. Pe deasupra şi peste 12 mii BTR-70 pentru export în URSS şi R.D. Germană. Fabrica de tancuri (maşini grele speciale) de la Faur, "Automecanica" Moreni, cea mai mare capacitate din Europa specializată în producția de transportoare blindate pe roți, de tunuri de la Reşița, de rachete la Crângul lui Bot, de avioane de la Craiova, la care se adaugă prestigioasele capacități mixte cu destinație civilă și militară "Autocamioane"-Braşov, "ARO"-Muscel, industria optică română "IOR", "Electromagnetica"şi altele, capacitățile de producție , armament şi muniție de la Zărneşti, Cugir, Sadu, Plopeni şi altele. Numai țări ca URSS, SUA, Franța, Marea Britanie, RFG şi China îşi "permiteau un asemenea lux".

Cuvântul lui Ioan Mircea Paşcu - fost Ministru al Apărării Naționale

Toată lumea ştie şi nu de azi de ieri, că posesia unei industrii de apărare proprii îți conferă o capacitate defensivă sau ofensivă mai mare, permițându-i în acelaşi timp o independență crescută în luarea deciziilor politice şi militare majore la nivel eropean şi chiar mondial. Această necesitate privind păstrarea şi apărarea independenței statale a României este concretizată „definitiv" prin legea fundamentală a oricărui stat „Constituția". La art. 1 aliniatul 1 precizează: „România este stat Național, suveran şi independent, unitar şi indivizibil."Ori acestă respectare a prevederilor constituționale nu se poate realiza decât prin sprijinirea necondiționată a industriei de apărare care trebuie să aparțină în exclusivitate în coordonarea Guvernului prin Ministerul Apărării Naționale. România nu este America sau alte mari puteri care în decursul secolelor s-au dezvoltat militar pentru satisfacerea necesităților de apărare şi implicit a suveranității. Poziția geografică a României aflate la intersecția unor interese a marilor puteri din care se desprind marile conflicte dintre fostele sau actualele monarhii, întăreşte convingerea cu privire la promovarea unei politici guvernamentale privind uzinele şi fabricile militare la care este obligatoriu să se implice preşedenția prin Consiliul Suprem de Apărare. Trebuie precizat faptul că, „Compexul Militaro-Civil- Industrial" resprezentate de uzinele Electromagnetica, în decursul anilor a reprezentat „fanionul dezvoltării industriei de apărare". Acest lucru a avut lor odată cu începuturile industrializării în țara noastră şi chiar înainte de dezlănțuirea primului razboi mondial. În acest context, România a reuşit să-şi asigure până la inceputul anului 1990 necesitățile de producere a armelor şi echipamentelor militare. După anul 1995 armata română a intrat într-un proces de declin în primul rând militar şi ca o consecință, distrugerea industriei militare de apărare.

Domnule Procuror General- sesizaţi-vă!

DIN NOU, DESPRE DISTRUGEREA FERMEI SCHIAU – BASCOV

SC MENTOR TRADING SRL – societate infractoare

În ultimii doi ani, ziarul Reflector Argeşean a dezlănţuit o campanie puternică pentru ca vinovaţii să fie deferiţi justiţiei de către procurori, urmare a jafului de distrugere a microsectorului zootehnic. Cetăţenii încă îşi mai amintesc că aici, la acest complex, care se întindea pe aproximativ 7 ha, având alocat de la statul român o suprafaţă rămasă în prezent doar de 500 ha aflată în golul Alpin din Munţii Făgăraş. Beneficiind de prevederile HG 834, fostul IAS cu sediul în Merişani, condus în acele vremuri de ing. Diaconescu Iulian, a înstrăinat ilegal suprafaţa de 6 ha unor societăţi comerciale, unele străine care, încălcând prevederile HG 834/1991 (privind obiectul de activitate), a contribuit esenţial la distrugerea unei proprietăţi a statului aflată în administrarea Ministerului Agriculturii prin Direcţia Generală ADS. Inginerul Diaconescu Iulian, după ce a făcut ce a dorit din acest patrimoniu, umflându-şi buzunarele cu bani din înstrăinarea ilegală a unor active, se face vinovat şi trebuie tras la răspundere de către procurori privind acest complex agricol. Menţionăm faptul că în prezent, o parte din acest teren de la Schiau în suprafaţă de 30000 mp, împreună cu alte 500 ha păşuni alpine, sunt administrate după bunul plac de PF Popa Petre consilier la Primăria Albeştii de Argeş, care, începând cu anul 2010, sprijinit fiind chiar de Parchetele Argeşene, care au închis ochii cu privire la bunurile statului. De doi ani, procurorii argeşeni pasează acest caz de la Parchetul Judecătoriei Piteşti, la Parchetul Judecătoriei Curtea de Argeş, apoi prin disjungere la Parchetul tribunalului Argeş, unde "zace" în sertarele unor procurori, care beneficiind de imunitate, nu dau socoteală nimănui. Acum câteva zile, ziarul reflector Argeşean a intrat în posesia unor documente privind un contract de vânzare cumpărare al unuia din grajdurile distruse la Schiau, din ceea ce a mai rămas din Ferma Dobrogostea. Din documentele existente, acest grajd aflat în proprietatea ADS, a fost vândut ilegal de către ing. Diaconescu pentru care domnia sa a încasat de la SC MENTOR TRADING reprezentat de ing. Pandelică Marcel, suma de 104 mil. lei vechi. Fără să facă nimic, în 2013 SC MENTOR TARDING face cerere la Primăria Bascov pentru demolarea acestui grajd, şi deşi la 23.03.2001 intabulează în fals un drept de proprietate asupra terenului în suprafaţă de 2.300 mp pe care se afla grajdul şi pentru care s-a întocmit fişa cadastrală 431 din această dată. Sigur că, ing: Pandelică a avut răbdare "de măgar" şi deşi avea intabulat terenul de 2300 mp, abea în 13 decembrie 2013 face cerere de demolare la Primăria Bascov, prezentând unele documente false, având în vedere că SC MERIŞANI AGROCOM şi SC MENTOR TRADING nu era proprietar pe teren şi construcţie respectivă. acest lucru este dovedit printr-un răspuns dat de Corpul de Control al ministrului agriculturii. Acesta a stabilit falsul şi abuzul, comunicând public că a trimis spre cercetare organului DIICOT. Numai că, aceasta "a lăsat-o moartă" şi probabil nici nu atrimis-o spre anchetare. În acest context, având în vedere obiectul de activitate al ziarului, precum şi prevederile art.292 NCPP "sesizarea din oficiu", am adresat denunţ penal procurorului general al României, pe care îl publicăm în continuare. Să vedem ce măsuri va lua domnul procuror general când este vorba de o infracţiune certă de distrugere şi însuşire a unui bun al statului român.

D. BOŢILĂ

S.C. Group Media Star Market S.R.L.
Ziarul „Reflector argeşean", ziar de atitudine, analize, investigaţii şi dezvăluiri

Catre,
PARCHETUL GENERAL
Domnului Procuror General al României

Conform Legii 544 privind accesul liber la informaţii, prin prezenta, prin diverse mijloace, am aflat de o infracţiune săvârşită de un grup de persoane ca urmare a contractului de vânzare cumpărare de active nr.1/28.03.2000, încheiat de SC MERIŞANI AGROCOM SA cu adresa din comuna Merişani, judeţul Argeş şi SC MENTOR TRADING SRL, având adresa – strada Calea Bascovului, bloc B4, scara A, etaj 8, ap.33, Piteşti, Argeş, fiind reprezentată legal de ing. Pandelică Marcel.

Aşa cum vom prezenta situaţia, cu dovezi depuse alăturat, au premeditat şi vândut un bun al statului român, drept pentru care, conform art.290 NCPP, dar şi art.292, 297, 298, 255, 254 şi altele din codul penal, prin prezentul, depun

DENUNŢ PENAL

1. Împotriva: Diaconescu Iulian- director SC MERIŞANI AGROCOM, care poate fi găsit la sediul societăţii din comuna Merişani.

2. Împotriva ing. Pandelică Marcel – reprezentantul SC MENTOR TRADING cu sediul în Piteşti, strada Calea Drăgăşani, telefon-0745109375, care este autorul, împreună cu Diaconescu iulian, la săvârşirea infracţiunii de distrugere a unui grajd din Complexul de îngrăşarea taurinelor din comuna Merişani, sat Schiau, judeţul Argeş.

3. Împotriva directorului ADS aflat în subordinea Ministerului Agriculturii Bucureşti, strada Ştirbei Vodă nr.45, Sector 1, Bucureşti, reprezentată în anul 2010 de Nicolae Giuglea, în calitate de preşedinte, care a încheiat contractul de concesiune nr.17 din 08.10.2010, în interiorul cărora se afla şi microsectorul zootehnic.

4. Împotriva Şeful Corpului de Control al Ministrului Agriculturii care avea cunoştinţă de existenţa acestei infracţiuni în cursul anului 2013 şi în continuare.

5. Popa Petre, domiciliat în sat Albeşti Ungureni, comuna Albeştii de Argeş, reprezentantul PF POPA PETRE.

6. Ministrului Agriculturii, domnul Daniel Constantin, care, deşi a fost informat în scris de ziarul Reflector Argeşean cu privire la distrugerea şi vânzarea ilegală a unor active de la microsector zootehnic din comuna Bascov, sat Schiau, judeţul Argeş, nu a luat măsuri legale pentru trimiterea spre cercetare, deşi Corpul de Control al ministrului a fost sesizat cu privire la acest lucru.

ÎN FAPT,

Prin contractul de vânzare cumpărare nr.1/28.03.2000, SC MERIŞANI AGROCOM şi SC MENTOR TRADING SRL, au încheiat un contract de vânzare cumpărare intitulat "Grajd taurine nr.5" din cadrul fermei Dobrogostea, sat Dobrogostea, iar în contract se preciza că "se cumpără fără teren".

În contract, la art.2, în fals se preciza faptul că "terenul în suprafaţă de 2300 mp", aferent activului, se încheie contract de concesiune. Precizăm faptul, că SC MERIŞANI AGROCOM, nefiind proprietar de drept, nu avea dreptul să încheie actul de concesiune, acesta fiind în competenţa ADS, reprezentant al statului român. Şi la art.3 din contract, are loc un fals cu privire la vânzarea terenului.

(continuare în pagina 6)

(urmare din pagina 5)

La art.4, se face precizarea cu privire la valoarea contractului de 104 mil. lei vechi plus TVA, sumă care a intrat în posesia SC AGROCOM MERIŞANI şi care trebuia să intre în posesia ADS, respectiv a statului român.

Facem precizarea că nefiind proprietar de drept, SC AGROCOM nu avea drept de vânzare şi implicit, nici SC MENTOR TRADING SRL nu avea un drept legal de cumpărare. În această situație, pentru a "legaliza falsul şi celelalte infracțiuni penale", SC MENTOR TRADING, prin trafic de influență asupra Oficiului de Cadastru Argeş, Piteşti, prin expertul Costea Mihai Cătălin, întocmeşte schița cadastrală pentru ca SC MENTOR TRADING SRL să intre în proprietatea suprafeței de 2300 mp. Falsul în înscrisuri oficiale se poate constata prin "fişa bunului imobil" cu nr. cadastral 431 din comuna Bascov, sat Dobrogostea şi nu "Schiau", expertul strecurând un fals asupra faptului că "satul Dobrogostea aparține de comuna Bascov, când, în realitate, el aparține de comuna Merişani". În punctul a) "date referitoare la teren", la punctul-"mențiuni", se precizează că suprafața de 2300 mp este "concesionată". Iar la "datele referitoare la proprietari", se face vorbire că proprietar este SC MENTOR TRADING, conform contractului de vânzare cumpărare nr.1/28.03.2000, iar în continuare, se precizează "contract de concesiune din 28.03.2000".

Toate aceste documente se află la Serviciul de Urbanism al Primăriei Bascov. Din documentele existente, se poate vedea starea de degradare în care SC MENTOR TRADING SRL adusese grajdul nr.5 cu scopul vădit de a intra în posesia terenului şi nu a grajdului. Infracțiunea continuată de însuşire a unui bun din cadrul microsectorului zootehnic, a continuat până la data de 13.12.2013, când se depune "cererea pentru emiterea Autorizației de desființare" de către SC MENTOR TRADING, care avea ca obiect "demolarea grajd-taurine". Facem mențiune că acest grajd era şi este proprietatea ADS prin microsectorul AGROZOOTEHNIC. Cererea a fost depusă şi înregistrată la Primăria Bascov, compartimentul de urbanism. Acest compartiment de urbanism emite la data de 16.12.2013 cu nr.444 Certificatul de urbanism. În acest certificat se precizează regimul juridic al terenului ca fiind în proprietatea SC MENTOR TRADING SRL. Iar la regimul economic, dat de SC MENTOR TRADING SRL, este precizat "destinația propusă-funcțiune dominantă a zonei locuirea şi funcțiuni complementare". Tot în aceeaşi zi, la 16.12.2013, cu nr.27, se emite autorizația de desființare şi implicit de demolare a grajdului taurine, fără a se preciza numărul, ci doar suprafața de 781,87 mp. Primind autorizația de desființare, în data de 18.12.2013, după două zile, se întocmeşte procesul verbal de constatare nr.21234 semnat de compartimentul de urbanism cu observația că s-a efectuat desființarea construcției, autorizația fiind semnată de inspector Florea Mihaela.

În concluzie, scopul demolării grajdului s-a făcut printr-o infracțiune, urmărindu-se un interes imobiliar din partea SC MENTOR TRADING SRL, care în repetate rânduri a încercat să schimbe adresele, pentru a se creea o confuzie cu privire la documentele de proprietate.

Având în vedere cele precizate mai sus, vă rugăm domnule procuror general al României, în baza competențelor, dar şi a prevederilor codului penal cu privire la art.267 "omisiunea sesizării", dar şi art.5 din NCPP şi art.292 "sesizarea din oficiu", să dispuneți cercetarea acestor fapte de un procuror competent care să elucideze modul în care s-au săvârşit infracțiunile asupra unor bunuri ale statului român aflate în administrarea ADS şi dată unor societăți comerciale pentru exploatare şi nu pentru a beneficia de proprietatea acestui bun.

În final, menționăm faptul că ziarul Reflector Argeşean nu se consideră parte vătămatată, noi fiind obligați să aducem la cunoştință opiniei publice şi autorităților statului atunci când aflăm de existența unei infracțiuni care are la bază bunurile statului.

DIRECTOR...

PROCUROAREA ŞEFĂ DNA KOVESI „ZEIȚA DREPTĂȚII", IMPUSĂ DE AMERICANI, NU A CITIT ART. 292 NCPP?

Apariția pe eşicherul justiției româneşti a doamnei procuror Kovesi, reprezintă într-adevăr un fenomen al justiției româneşti, datorită faptului că apariția DNA nu este trecută nici în Constituție la art.131 "Ministerul public" şi nici în Legea 304 sau 303. Că o fi bine sau o fi rău, doar istoria va face dreptate, ea fiind singura care va descâlci efectele de boomerang asupra clasei politice româneşti, dar şi asupra distrugerii capitaliştilor români. Recent, în Congresul american, care "conduce pământul" în prezent, doamna Kovesi, a fost menționată ca o indicație a Congresului american, pentru ca doamna procuror general Kovesi să conducă DNA chiar probabil, până la sfârşitul vieții. Nu dorim să fim malițioşi cu doamna procuror genral care face şi desface totul după interesele "de deasupra României" şi nu după interesele țării. Este foarte adevărat că banul s-a urcat la capetele înfierbântate atâ ale frumoaselor politiciene sau dive, sau vedete. Dar şi al năstruşnicilor de bărbați care, ajungând sus pe treapta ierarhiei politice dar şi a marilor averi, primul lucru, şi-au schimbat nevestele. Nevasta care l-a iubit la 20 de ani, a ajuns bătrână la 40 ani, necesitând schimbarea. putem nominaliza numele grele ale politicii româneşti şi al oamenilor de afaceri precum: preşedintele Camerei, domnul Zgonea, preşedintele Senatului, domnul Tăriceanu, dacă ne luăm doar la vârful politicii. În schimb, mai rămâne doar ca la terminarea mandatului şi domnul preşedinte Iohannis să fie "ciupit" de virusul despărțirii, şi să o dea la o parte pe cea care în prezent se doreşte a fi "prima doamnă". Într-adevăr, ar fi "minunea deceniului" în România.

De ce doamna procuror şef Kovesi tace, când este vorba de marile infracţiuni?

Încă din titlu, precizam prevederile art.292 prin care doamna procuror Kovesi are obligația legală "să se sesizeze din oficiu dacă află că s-a săvârşit o infracțiune pe orice cale". Iată că îi este calea deschisă să se sesizeze din oficiu atunci când află că s-a săvârşit o infracțiune şi nu trebuie doar să intervină ambasadorul american sau englez. În acest context, îi amintim doamnei procuror general că ziarul Reflector Argeşean de 6 ani tot sesizează DNA cu privire la săvârşirea unor fapte penale pe care într-adevăr doamna procuror general le-a trimis spre cercetare procurorilor din subordinea sa din Argeş şi din alte județe ale țării, numai că, subordonații din teritoriu nu dau doi bani pe cele spuse de domnia sa, pentru că Doamne fereşte, procurorii sunt independenți şi nimeni nu trebuie să se "agațe" de ei, lăsându-i de cele mai multe ori, să-şi facă micile sau marile afaceri în teritoriu. În acest context, îi amintim doamnei procuror general, doar câteva sesizări care au ajuns pe masa de lucru a domniei sale şi a tăcut. Iată câteva exemple de sesizări: 1. Sesizarea privind privatizarea frauduloasă a SC FORESTA Curtea de Argeş şi a Fabricii de Conserve Băiculeşti, însoțită de documente. 2. Marea fraudă de cca 300 mil. dolari privind linia ferată Vâlcele Argeş-Rm. Vâlcea. 3. Denunțurile făcute conform obiectului de activitate privind distrugerea şi fraudarea Fabricii de porțelan Curtea de Argeş, dar şi a liniei ferate cu cantoanele aferente de pe linia Piteşti-Curtea de Argeş, la care o contribuție esențială a avut-o Legea 11/2005, care a dus la distrugerea patrimoniului statului român privind 120 linii secundare pe diverse trasee , printre care şi traseul Curtea de Argeş-Piteşti. Poate doamna procuror general fiind din Sibiu, nu prea este interesată de originea a 1000 de ani de existență a oraşului Curtea de Argeş şi a simbolurilor sale. Sigur, doamna procuror ar spune că nu intră în atribuțiunile sale curente şi este mai simplu să-i ia cu mascații peste noapte pe unii care s-au îmbogățit, ajungând, datorită curentului impus de UE "capitalişti occidentali cu acte în regulă". Sigur că este cel mai uşor să te lupți şi să cheltui resurse doar pentru cca. 50-60 oameni politici care într-adevăr, unii s-au îmbogățit şi au făcut fapte penale. Dar oare este suficient? Opinia publică consideră că nu. De ce în vizorul DNA sunt şi unii "capitalişti" care doar mănâncă, amintind în acest sens numeroasele clanuri conduse de interlopi care se ascund, având protecția chiar a unor distinşi procurori. La DNA Argeş s-au cercetat doar câțiva oameni politici cu răsunet la public. Amintim cazul Nicolescu care a fost "făcut praf" pentru că a făcut un pod şi câteva şcoli, sau cazul Pendiuc care după o domnie de 20 ani, trebuia să stea câțiva ani să se odihnească în penitenciare. Că o fi bine, că o fi rău, doar istoria va analiza şi o va judeca pe doamna Kovesi. Sigur că despre importanța cazurilor aflate în atenția DNA, mijloacele media şi istoria României de după 01 ianuarie 2015, când DNA, după o amorțire de aproape 20 de ani, s-a trezit. Şi nu este rău. Şi aceasta doar când istoria va analiza pentru eternitate, aşa cum timp de 70 ani îi analizează faptele conducătorilor nazişti, faptele conducătorilor stalinişti, şi este posibil ca şi faptele foştilor conducători americani care în 6 şi 9 august 1945, deşi Germania era înfrântă şi capitula, la 09 mai 1945, de ce a fost posibil genocidul de la Hiroshima şi Nagasaky. Este posibil ca în viitor, să se nască un procuror ca doamna Kovesi, să cerceteze unele fapte care acum reprezintă "fapte tabu" pentru opinia publică. Până atunci, să auzim numai de bine, amintind că o prețuim pe doamna procuror Kovesi "pentru încercări" de a deveni "Zeița Dreptății".

D.B.

De ce Procurorii DNA nu cercetează „FENOMENUL DISTRUGERII SISTEMULUI BANCAR ROMÂNESC“?

Într-adevăr, distrugerea sistemului bancar românesc, a fost la perioada respectivă, 1994-2003, un "fenomen" pe care procurorii şi justiția românească l-au neglijat în totalitate. De aceea, am considerat ca în ziarul Reflector Argeşean să publicăm unele documente aflate în arhiva Parlamentului României care atestă fără echivoc că încă din anul 2002, pe agenda Parlamentului României a fost dezbătută în plenul Camerei Deputaților un material anchetă prezentat de "Comisia pentru cercetarea abuzurilor, corupției şi pentru petiții". De aceea, considerăm faptul că era necesar ca justiția şi procuratura dar şi poliția, să se autosesizeze încă de pe atunci cu privire la unele fapte grave de corupție. Doar o singură persoană a fost trasă la răspundere prin persoana lui Fănel Păvălache care a fost condamnat cu o sancțiune destul de blândă, având în vedere marile valori constatate, iar prejudiciul reprezintă aproape un sfert din economia națională. Ceea ce s eîntâmplă acum, în ultimele luni, când sunt cercetați zeci sau poate sute de oameni politici, miniştri şi oameni de afaceri, reprezintă doar "o picătură într-un pahar cu apă". Ceea ce se întâmplă acum când procurorii DNA, în baza informațiilor primite "din eter" de la SRI, este fără nici o discuție, un mare abuz şi un atentat la democrație. În cadrul materialului prezentat de comisia Parlamentului adresat atât deputaților şi senatorilor cât şi miniştrilor, este menționat şi numele domnului guvernator Mugur Constantin Isărescu, dar cel mai important este al domnului viceguvernator Emil Iota Ghizari. În materialul prezentat în Parlament, se dovedeşte fără nici un fel de tăgadă, în fața întregii lumi, a ambasadorului SUA, precum şi a ambasadorului Uniunii Europene în Bucureşti, că toți aceştia au ştiut din cuprinsul sesizării comisiei că corupția, spălarea de bani şi interesele de grup s-au dezvoltat la cote foarte ridicate, organizându-se bine pentru distrugerea sistemului bancar românesc. sigur că fostul prim ministru Radu Vasile a murit. Dar mai trăieşte şi în desele apariții televizate, domnul consilier al Guvernatorului BNR Adrian Vasilescu, se face că nu aude şi nu vede modul în care au acționat grupurile de interese care au acordat onorarii pentru firmele de reconversie şi valorificare active. Aceasta în condițiile în care întreaga presă românească centrală a atenționat furibund campania de distrugere a sistemului bancar. Unele bănci s-au vândut la prețuri derizorii, unele chiar cu 10% din valoarea lor. Deşi documentul a fost public încă din cursul anului 2003, iar în decembrie 2004 s-a schimbat Guvernul şi Preşedinția, noua conducere a țării, în afară de "a-şi arăta muşchii" şi arătând "țepele din Piața Victoriei", în rest nimic. Guvernul s-a schimbat. Trăiască Guvernul! În fruntea Ministerului Justiției a fost numită doamna Luisa Monica Macovei. Domnia sa, după ce s-a instalat în fotoliul de ministru al justiției, timp de aproape doi ani doar a meditat. Mai mult decât atât, considerăm că domnia sa a contribuit la întârzierea cercetării actelor de corupție, în condițiile în care în 9 iunie 2006 a modificat atribuțiunile Parchetului Național Anticorupție şi a emis ordinul nr. 2184 din 2006, precum şi propunerea şefului DNA cu nr. 568 care a modificat PNA-ul în DNA. Nu ştim de ce doamna ministru a dispus transformarea PNA în DNA. Cu alte cuvinte, deşi conform proverbului "aceeaşi Mărie, dar cu aceeaşi pălărie", s-a transformat "Parchetul Național", din național în direcție. Deci, o instituție inferioară Parchetului Național. Iar ordinul ministrului a fost publicat fără nici un fel de discuție, din partea comisiei juridice a Parlamentului. Aceasta în condițiile în acre considerăm că prin înființarea de către doamna Monica Macovei a unei direcții inferioare, s-a procedat la încălcarea Constituției şi modificarea art. 131 secțiunea 2 - Ministerul Public. În acest context, DNA considerăm că este în afara legii şi a constituției, prin faptul că această direcție s-a constituit în afara art. 131. Dar despre acest lucru vom discuta cu altă ocazie. Concluzia este, fără nici un fel de discuție, că la falimentul sistemului bancar românesc, conform comisiei de cercetare a abuzurilor, a contribuit esențial justiția românească prin judecătoarea Negru Cristina care probabil a avut ea unele interese. Ca şi atunci când a plătit doar Fănel Păvălache, fost consilier al lui Adrian Năastase, în prezent pentru toate relele economice în arest se află doar 3 persoane: Dorin Cocoş, Elena Udrea-mai recent şi parlamentarul PSD Viorel Hrebenciuc. Numai că, ptem spune fără să greşim că dacă încă din 2003 sau 2006 se luat măsuri corecte şi severe pentru cei care au devalizat sistemul economic românesc, altfel ar fi fost situația actuală cu privire la corupție, spălare de bani, etc. A trebuit să intervină interesele americane în Ucraina, care au ajuns la concluzia că corupția a generat "apropierea de Rusia". Sigur că "capitaliştii proletari ruşi" au fost împinşi de la Moscova să distrugă unele ramuri ale industriei Ucraine, dar şi a industriei româneşti. Dar, tot aşa de adevărat este că de această dată "capitalişti ai UE" au contribuit esențial la distrugerea țării şi la înflorirea marii mafii la cel mai înalt nivel. Facem cuvenita precizare că nu este posibil să nu avem în vedere existența celor două părți: "MITUITORII" şi "MITUIȚII". Primii sunt bogații lumii, iar mituiții sunt foştii săraci care mâncând, „lii s-au spart burțile". De aceea, în continuare, prezentăm documentul original existent în arhivele Camerei Deputaților şi a Senatului.

DUMITRU CÂRCENI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR
Comisia pentru Cercetarea Abuzurilor, Corupţiei şi pentru Petiţii

Domnilor Senatori, Deputaţi, Miniştri,

La 17 decembrie 2002 şi la 11 februarie 2003, am făcut în plenul Camerei, două declarații politice prin care am readus la cunoştință publică noi elemente, noi date şi informații clare, verifícate prin probe şi documente asupra unei grave acțiuni de mare corupție, care a condus la dispariția nejustificată a câtorva bănci româneşti. La începutul sesiunii din anul 2002, mai precis, în luna februarie 2003, Comisia noastră a elaborat lucrarea - document, ce v-a fost difuzată, intitulată "Război total împotriva corupției in România", în care am prezentat pe larg, prin dovezi indubitabile, mecanismul perfid, bine organizat de distrugere a unor bănci româneşti de către un grup de interese. În luna mai 2003, ambasadorul Statelor Unite ale Americii la Bucureşti, domnul Michael Guest, apoi preşedintele Camerei de Comerț româno-americane şi ulterior domnul Scheelle, ambasadorul Uniunii Europene la Bucureşti, au făcut declarații fulminante, afirmând cu tărie şi cu îngrijorare, că fenomenul corupției a atins cote inimaginabile în România. Reamintesc aici, numai un aspect din ceea ce afuma domnul ambasador Michael Guest, referindu-se la „lichidatori", această nouă „breaslă" a tranziției, având ca „obiect de activitate", demolarea/ devorarea unor bănci şi întreprinderi cu capital autohton, având ca singur scop, îmbogățirea lor rapidă, fără nici o investiție. Domnia Sa, domnul ambasador Michael Guest spunea: „Cunosc ceea ce sunt „lichidatorii", cunosc relațiile lor, cunosc ceea ce se întâmplă în conturile lor, cunosc cum se fac privatizările, cunosc modul în care se apucă actul de justiție, etc." - nu mai citez în continuare. Citez însă acum, şi din declarațiile unui fost consilier guvernamental, pe numele său Fănel Păvălache, care în urmă cu un an a fost arestat de Parchetul National Anticorupție, în legătură cu infracțiuni de trafic de influență în domeniul justiției, într -un dosar de faliment şi lichidare a unei bănci, respectiv a Băncii Internaționale a Religiilor. Iată ce spune respectivul: „începând cu anul 1997, patru foşti colegi de facultate, an şi chiar grupă au gândit un scenariu bine pus la punct, bine calculat, minuțios, de intrare în serie în faliment a unor bănci româneşti. Şi nu erau vizate orice bănci, ci numai bănci de primă mărime şi evident bănci româneşti cu capital de stat, privat sau mixt, pentru că şi cele patru persoane nu erau

(continuare în pagina 8)

(urmare din pagina 7)

oricine".Apoi, cel care dă declarația, nominalizează şi persoanele în cauză, arătând că una din acestea îndeplinea funcția de ministru al justiției, alta era secretar de stat la acelaşi minister, alta îndeplinea şi îndeplineşte şi în prezent funcția de preşedinte al Uniunii Avocaților şi în sfârşit ultima dar nu cea din urmă, era asociată în afaceri cu primele trei - este vorba de numitul Arin Stănescu - spun că, era şi este, pentru că, vreau să cred că autoritățile abilitate vor lua măsurile de rigoare pentru a stopa ca, creierul, coordonatorul şi eminența cenuşie a celei mai mari escrocherii din România - afacerea lichidărilor prin jaf şi distrugerea băncilor româneşti să înceteze. Sarcinile acestora, spune, Fănel Păvălache, erau împărțite: „primul, gira întreaga operațiune şi le asigura celorlalți imunitatea în fața legii, următorul, era interfața între ultimii şi Ministerul Justiției iar ceilalți, de conivență cu persoane din conducerea Băncii Naționale, identifica „băncile-țintă", adică viitoarele victime pe care să le lichideze, să le stoarcă de fonduri". Vă imaginați domnilor senatori, domnilor deputați, domnilor miniştri, ce câştiguri fabuloase, de ordinul sutelor de miliarde, s-au obținut fără nici o investiție, şi voi reveni mai jos, cu cifre exacte, în acest sens. Iată ce afirmă în continuare autorul declarației: "asigurarea cadrului legal de desfăşurare a activității lichidatorilor se făcea prin emiterea unor ordonanțe de guvern". În acest mod a fost emisă Ordonanța de urgență nr. 186/1999, - act normativ criminal pentru distrugerea băncilor româneşti. Conform site-ului de pe Internet al firmei "Reconversie şi valorificare active" coautorul acestei ordonanțe de urgență nu este altul decât însuşi numitul Arin Stănescu - administratorul acestei firme şi în acelaşi timp, fidelul şi de taină colaborator al unor persoane din conducerea BNR. Reamintesc aici că, încă de la începutul anului 2001, un grup de parlamentari au cerut cu insistență să fíe analizată OUG nr. 186/1999, acest act normativ al fostului executiv condus de Radu Vasile, pentru că este totalmente nelegal, neconstituțional, ca recent să se constate şi faptul că a fost emis prin fals intelectual, fals material în înscrisuri şi uz de fals. La vremea aceea, nu am fost înțeleşi ca apoi, după mai bine de doi ani, această Ordonanță de urgență, emisă la 19 noiembrie 1999, cu scopul nedeclarat de jefuire al unor bănci româneşti, să fie respinsă de Parlament, în octombrie, anul trecut, iar în luna aprilie a acestui an, să fie, sesizată Curtea Constituțională, la solicitarea Ministerului Public, deoarece actul normativ în cauză era şi lovit de grave vicii de neconstituționalitate. Desigur, între timp, această Ordonanță de urgență a produs efecte vătămătoare care vor atrage, desigur, în mod cert şi răspunderi, în conformitate cu noile prevederi constituționale.

Domnilor senatori, deputaţi, miniştri,

În tot ceea ce afirma ambasadorul american avea perfectă dreptate: iată de exemplu câteva cifre care vin să confirme pe deplin, afirmația distinsului diplomat american, referitoare la conturile lichidatorilor: firma „Reconversie şi valorificare active", agreată, protejată - oare pentru care motiv? - a unor domni din conducerea BNR, firmă căreia, nu cunoaştem pentru care motiv, domnul Adrian Vasilescu, consilierul guvernatorului BNR, îi ia neântrerupt apărarea, prin declarații sau prin articole de presă comandate, spun, această firmă şi-a mai auto-acordat salarii şi "bonusuri de performanță", în perioada iulie 2000 - martie 2003, din fondurile Băncii Internaționale a Religiilor în sumă de peste 207 miliarde lei; aceeaşi firmă a efectuat cheltuieli, tot din fondurile acestei bănci de peste 300 miliarde lei; şi pentru că nu erau de ajuns, aceste cheltuieli, şi-a mai auto-acordat „onorarii" – „comisioane" de peste 108 miliarde lei; a acordat discont-uri la unii debitori ai BIR, se va stabili în ce mod şi cu ce preț, de peste 546 miliarde lei; a înstrăinat active ale băncii, la prețuri derizorii, între 10 şi 40% din valoarea lor. Ce faliment o fi acesta în care lichidatorul îşi atribuie salarii şi „bonusuri de performanță" la nivelul a sute de miliarde de lei încasate de lichidator şi pentru lichidator? Se înțelege câ toate aceste sume au intrat în conturile lichidatorilor, la care se referea ambasadorul SUA, la Bucureşti, dar probabil şi în conturile altor persoane. Şi avem convingerea că Parchetul National Anticorupție, care are în prezent în atenție acest caz, va stabili care sunt beneficiarii acestor sute de miliarde de lei. Interesant este însă faptul că BNR, informată de multă vreme, asupra acestui jaf, a tăcut, nu a scos şi nu scoate o vorbă, şi nu numai că „nu i-a tras de mânecă" pe lichidatori, dar i-a susținut în mod public, chiar în instanțele de judecată. Care să fie motivația celor din BNR? Dl. Mihai Bogza, viceguvernator, cunoscut din presă ca fiind "groparul băncilor româneşti", critică publicul românesc că este sensibil la ideea de faliment pe care nu-l vede ca un lucru igienic". I se poate răspunde domnului Bogza: ba da, domnule Bogza, falimentul este necesar într-o economie de piață, dar nu falimentul premeditat, organizat, aşa cum s-a petrecut în cazul BIR, faliment regizat şi pus în scenă de persoane chiar din BNR şi firma „Reconversie şi valorificare active", ca jaf în propriul interes. Comisia pentru Cercetarea Abuzurilor şi Corupției, a primit informații şi în legătură cu existența şi transportul unor sacoşe pline cu "cărămizi" de bani, în timpul campaniei electorale, din anul 2000, bani din fondurile unor bănci aflate la vremea aceea în lichidare, chiar de către firma sus-mentionată. De aceea nu am prea înțeles nemulțumirea domnului Adrian Vasilescu în legătură cu cercetările care se efectuează de Parchetul Național Anticorupție, care a avut „îndrăzneala", să dispună expertizarea activității acestei firme de lichidare şi a persoanelor implicate din BNR. Şi a propos, de persoane implicate din BNR: Ştiați cum a fost „numit" dl. Emil Iota Ghizari în calitate de guvernator al BNR? Sunt sigur că nu ştiți şi de aceea vă spunem noi. Prin Hotărârea Parlamentului nr. 57 din 21 decembrie 1999, domnul Mugur Constantin Isărescu, guvernatorul titular al BNR, a fost investit în funcția de prim - ministru, iar în conformitate cu prevederile art. 36 alin. 5 din Legea nr. 101/1998 - Statutul BNR - acesta urma să fie suplinit de primul viceguvernator, adică de domnul Emil Iota Ghizari. Dar domnul Ghizari, nemulțumit fiind, numai cu suplinirea, şi-a dorit neapărat să fíe chiar guvernator, fapt pentru care şi-a convocat la 28 decembrie 1999, câțiva colegi din Consiliul de Administrație care, cu uşurință, cu naivitate dar în "deplin consens" de încălcare flagrantă a legii, printr-o simplă încheiere de şedință, l-au „uns" pe domnul Ghizari în calitate de „guvernator" al BNR, stabilindu-i chiar retribuție în această calitate.

Aşa s-a făcut că de la acea dată până în decembrie 2000, când domnului Mugur Isărescu i-a încetat mandatul de prim ministru, Banca Națională să funcționeze cu doi guvemmatori: unul desemnat legal de Parlament, şi altul numit de către colegii săi, probabil de catre familie şi de către prieteni. În acest mod a dobândit domnul Emil Iota Ghizari calitatea de „guvernator" al BNR, calitate, se înțelege, n-a avut-o legal niciodată, iar documentele, bancnotele şi toate actele semnate de el, fiind în conformitate cu legea, lovite de nulitate absolută. Am expus toate cele de mai sus, pentru a vă arata că fenomenul corupției a atins vârfurile unor instituții fundamentale, corupția se află pe culmi de neimaginat, fapt pentru care România a ajuns să fie arătată cu degetul de întreaga străinătate. Este absolut jenant ca integrarea României în structurile europene să fie pusă sub semnul întrebării de către unii euro - parlamentari precum baroneasa Emma Nicholson, Arie Oostlader şi alții, datorită faptului că autoritățile abilitate din țara noastră se eschivează a nu întreprinde măsuri legale împotriva unui adevărat grup mafiot imphcat într-un caz de corupție instituționalizată atât de evident, devenit exemplu pe agenda unor euro-parlamentari. Cum să nu le dai dreptate acelora care ne atrag atenția asupra flagelului corupției? Trebuiesc luate măsuri! Urgente măsuri! Tentaculele acestei groaznice caracatițe sunt atât de strânse, că sunt greu de desprins. Trebuie însă s-o facem. Şi spun asta în calitatea pe care o am; de preşedinte al Comisiei pentru Cercetarea Abuzurilor şi Corupției, Comisie ce a luat naştere încă de la existența primului Parlament post - decembrist, la inițiativa şi propunerea subsemnatului. Am cerut în mod repetat, prin declarații politice în plenul Camerei, prin informări şi scrisori adresate celor mai înalte autorități şi organelor abilitate ale Statului, să se ia urgente măsuri împotriva acelora ce se fac vinovați în cazul BIR, caz cercetat, verificat, probat, dovedit, căruia Comisia noastră s-a aplecat timp de peste doi ani, caz expus cu lux de amănunte, şi documente în lucrarea - document „Război total împotriva corupției", (vol. I), lucrare, a produs nu numai controverse dar şi panică. Mare panică. Venim astăzi cu volumul II al acestei lucrări, intitulat "Dedesubturile falimentului BIR", volum cuprinzând noi materiale verificate, mult mai acuzatoare, mult mai zdrobitoare. Ne-a obligat la această muncă enormă, conştiința noastră de oameni cinstiți. Veți constata din lectura acestui volum, cum Băncii Internaționale a Religiilor i s-a declanşat falimentul în baza unei cereri formulate de BNR, care nici nu este înregistiată la Tribunal; veți constata că falimentul BIR a fost declanşat în baza unui act normativ (OUG nr. 186/1999) lovit nu numai de grave vicii de neconstituționalitate dar şi de nulitate absolută; veți constata cum această bancă a fost lichidată fără ca instanța să fi dispus preluarea de către lichidator a atribuțiunilor de lichidare (art. 10 din numita OUG); veți vedea cum magistrata Negru Costina a "constatat" la 10 iulie 2000, că „BIR, se afla în încetare de plăți", dar cum banca a efectuat plăți până la 27 iulie 2000 - data intrării lichidatorului în bancă; veți constata că patrimoniul BIR, nici nu a fost luat în primire de lichidatorul (firma „Reconversie şi valorifícare active") desemnat nelegal în această calitate; veți constata enormele sume (sute de miliarde de lei) încasate de lichidator în propriul interes din fondurile BIR; veți constata adevăratul jaf comis prin acordarea de aşa zise discont-uri la creanțele BIR; veți constata cum au imobile-proprietatea BIR, la prețuri derizorii. Ce concluzii se pot trage din prezenta lucrare? Băncile româneşti au constituit ținta predilectă a unui grup de interese care şi-a făcut o mare afacere din distrugerea acestora, prin falimente forțate şi lichidate apoi în scop de jaf. Este trista realitate, este adevărul gol, goluț. Pentru noi, cei din cadrul Comisiei a fost o muncă enormă, pentru a stabili acest adevăr. O muncă, aşa cum arătam, de peste doi ani. Am reuşit însă ca la capătul acestei munci, să scoatem purul adevăr. Aduc şi aici, mulțumirile mele tuturor colegilor din cadrul Comisiei, inclusiv colegului meu, membru al unui partid, care în prezent vorbeşte de „dreptate şi adevăr" înfierând fenomenul corupției, dar care ține şi încălzeşte încă la piept, persoane ce fac parte din grupul de interese ce au distrus băncile româneşti. Este real faptul că aceia la care face referire domnul Fănel Pavalache, fostul consilier guvernamental, cel ce a dat în vileag adevărul asupra falimentării băncilor româneşti, fac parte din partidul acestui coleg al nostru. Dar asta este realitatea. Noi nu o putem nega şi nici nu putem să o prezentăm de altă manieră. În încheierea acestui Cuvânt înainte, reiterez cererile noastre anterioare, adresate tuturor autorităților abilitate ale Statului, să dispună de urgență măsurile ce se impun împotriva fehuitorilor care acționează sub umbrela „lichidatorilor", să se ia de urgență măsuri împotriva acelor magistrați aflați în slujba grupului de interese condus de numitul Arin Stănescu şi împotriva persoanelor implicate din BNR.

PROF. RADU CIUCEANU

„CĂCĂCIOSUL“ VICTOR PONTA, NU-ŞI APĂRĂ LEGAL PRIMARII

Fapt incredibil în justiția românească în anul de grație 2015, când, prin "sufragiul universal" şi prin "voința Germaniei şi a UE", a fost ales în funcția de preşedinte domnul Klaus Iohannis. Primind indicații prețioase de la cei care l-au propulsat din funcția de "primar obscur de Sibiu", în funcția de şef de stat, a început o cruciadă deznădăjduită împotriva marii corupții care bântuie România. Numai că, această luptă "fără de principii" se duce doar împotriva clasei politice autohtone, domnul preşedinte şi acoliții săi de la Bruxelles nu suflă o vorbă despre marile firme multinaționale care domină economia şi politica românească aproape 100%. Deşi marile "tunuri" asupra economiei şi finanțelor româneşti s-au dat de "tunarii" americani, italieni, nemți, francezi, olandezi şi alții, precum: americanii de la Bechtell, italienii care au demolat calea ferată Vâlcele-Rm. Vâlcea, sau tot americanii care au distrus împreună cu francezii marea uzină auto Aro Câmpulung Muscel, iar nominalizarea ar putea continua. Argeşul a fost pe nedrept capul de afiş al marii mafii, începând cu condamnarea lui Constantin Nicolescu pentru faptul că a aprobat "abuziv" construcția unui pod absolut necesar peste Argeş, sau pentru infracțiunea de a contribui la repararea unor şcoli după dezastrul din anul 2005 al inundațiilor care s-au abătut asupra unor localități argeşene. Sigur că Parchetul, prin reprezentantul său politic DNA, încălcând art. 131 şi 132 s-au "pus pe fapte mari" împotriva capitalismului autohton dar şi împotriva unei instituții fundamentale a oricărui stat – primarul şi primăriile unor comunități. După ce "l-au băgat la başcă" pe Constantin Nicolescu pe care judecătorii, la indicația procurorilor i-au dat 7 ani şi 8 luni închisoare fără să țină cont de vârsta sa de aproape 70 de ani. Aceasta, în condițiile în care fostul preşedinte al CJ Argeş ar mai fi avut de trăit 100 de ani. Dar aşa s-au scris istoria celor două mii de ani de existență a românilor transformați din daco-romani prin actul fundamental al anului 1959. Acum Nicolescu zace în închisoare, fără ca măcar domnii judecători să țină cont şi de lucrurile bune pe care domnia sa le-a făcut în decursul celor aproape 50 de ani cât a fost contribuabil personal la Bugetul României.

Iar Guvernul şi premierul tace

Nu întâmplător am dat titlul prin care "pe româneşte", aşa cum am auzit de la Academicianul Graur l-am gratulat pe domnul premier Victor Ponta care a intrat şi el în jocul neamțului preşedinte Iohannis, punând "consolidat" umărul la distrugerea capitalismului românesc dar şi a instituției fundamentale a oricărei națiuni reprezentată de primari şi primării. În mijloacele media, procurorii DNA, prin Serviciul Teritorial Piteşti, neglijând prevederile art. 132 din Constituție care precizează "Procurorii... al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției". Cu alte cuvinte, domnul premier are obligația, prin orice mijloace, să apere în fața procurorilor (care este posibil, să se afle în eroare privind săvârşirea cu intenție a unor fapte penale, aşa cum spune Codul Penal), "Instituția primarului de comună sau oraş", deşi este şi preşedinte al unui partid din care fac parte administratorii acestor primării, domnul premier "face în pantaloni" de frica reprezentanților Ambasadei Americane care vin fără ruşine atât la conducerea Parlamentului şi a Guvernului dar şi la preşedinte, impunând măsuri drastice, uneori chiar cu tentă politică, dorind să influențeze o stare de obediență față de America şi UE. Iar Victor tace. Că o fi "făcut în pantaloni", este o problemă de moralitate, cu precădere în primul rând politică. Primind comunicatul DNA prin care, în afară de "anchetatul de serviciu cu durată lungă" Nicolescu, sunt anchetați peste 28 de primari şi viceprimari ai comunelor argeşene care, unii dintre ei, aşa cum spune comunicatul, au deținut şi funcții politice, cu precădere ca preşedinți de organizații ai partidului de guvernământ. Nu ştiu dacă este posibil ca din cei aproape 100 de primari, o treime dintrre aceştia să fi săvârşit infracțiunile pe care DNA le-a incriminat, de la două până la nouă acte materiale, aşa cum spune în comunicat, pe care i le-a imputat inimosului primar Ion Georgescu al oraşului Mioveni. Oare domnii procurori nu au văzut sau nu au simțit schimbările fundamentale pe care acest oraş le-a avut de când în conducerea primăriei se află Ion Georgescu? M-a frapat de asemenea, cazul primarului Tudose Elisabeta al comunei Coşeşti care este anchetată în primul rând pentru faptul că a fost "Preşedinte a Organizației Teritoriale a PSD". În aceeaşi poziție ca domnia sa se află şi primarul de la Stoeneşti, Marin Ion, Ştefan Ion de la comuna Budeasa, Ibric Marin, Ene Florea, iar numele lor ar putea continua. Şi domnul premier tace, deşi procurorii se află sub autoritatea Guvernului. În aceste condiții, dacă abaterile unui număr mare de oameni este deosebit de mare, atunci trebuie să fie o problemă pentru Guvern şi Parlament şi implicit pentru preşedintele partidului şi şeful Guvernului. Oare dacă acest lucru se întâmplă doar la un singur județ, nu trebuie să constituie o problemă şi pentru preşedintele României? Oare doar noi românii suntem excroci şi hoți în toată Europa? Sau ni se impune o tăcere pentru ca firmele multinaționale să-şi "facă treabă" şi să obțină avantaje pentru țările lor? Oare pentru procurorul general al României, dar şi pentru ministrul justiției care face parte politic din Guvern, nu trebuie să constituie o problemă de fond?

Parlamentul României – un organism "de paie"?

Deşi la art. 61 se precizează că acesta este "organul reprezentativ suprem al poporului" şi acesta tace. Şi conducerea Camerei Deputaților, prin preşedintele Zgonea "face pe el în pantaloni", acceptând tacit orice măsură luată de procurorii DNA, la fel ca în perioada de tristă amintire când României i se impuneau "duba neagră şi cătuşele". Doar ceva Tăriceanu, în calitatea sa de preşedinte al Senatului "ceva a zumzăit", dar fără reacții mai dure asupra fenomenului infracțional săvârşit doar de clasa politică românească şi nu de firmele multinaționale. De parcă atunci când se întâmplă o infracțiune de dare de mită, de spălare de bani, nu trebuie să existe doi actori: mituitorii şi mituiții. Considerăm că mituitorii sunt cei care au venit peste Țara Românească şi ne-au impus condițiile lor prin FMI, Banca Mondială şi Directivele UE. Aceştia nu au spus explicit "dați mită". Numai că, au incitat la fenomenul infracțional la care o parte din analiştii politici, fără maturitate în gândire, critică vehement acest fenomen. Îl amintim pe domnul Cristian Tudor Popescu, care este "curat ca lacrima", de parcă domnia sa este un om foarte sărac după 30 de ani de presă. Sau îi vedem pe Cosmin Guşe şi Lavinia Şandru, cei care au înființat "Partidul Naşul şi Fina" (PIN) şi care acum s-au trezit mari apărători ai dreptății. Iar numele analiştilor ar putea continua. În teribilul comunicat al DNA, sunt date la "maturat" faptele deputatului Mircea Drăghici care din nou şi-a folosit influența pentru derularea unui proiect privind "aducerea apei de la munte". Cât este de penal acest proiect, nu procurorii trebuie să stabilească necesitatea. În acest proiect sunt implicați majoritatea primarilor care "cu voie sau fără de voie" au fost prinşi de val, gândind că şi în localitățile lor va ajunge "apa curată de la munte". Fără nici un fel de discuție, că merită ca presa românească să analizeze cu atenție acest comunicat pe care îl prezentăm în continuare, pentru ca, clasa politică, indiferent de spectrul său, să tragă o concluzie. Este adevărat, că o incompetentă aflată în fruntea PNL-ului nu poate să aibă altă părere decât cea a procurorilor. Aceasta este Alina Gorghiu, "frumoasa adormită din Pădurea PNL".

DEZVĂLUIRI. MIRCEA DIACONU: „CÂND AM PRONUNȚAT SARMIZEGETUSA REGIA, M-AU DAT AFARĂ DIN MINISTER"

Ce se ascunde în spatele demiterii celui care a vrut să decoperteze Sarmizegetusa Regia?

La începutul lunii iunie 2012, actorul Mircea Diaconu, proaspăt numit la conducerea Ministerului Culturii, a șocat opinia publică declarând că vrea să decoperteze muntele pe care se află Sarmizegetusa Regia, chiar în acea vară, pentru a pune în valoare trei etaje de istorie străveche. Nu se înțelegea care istorie străveche, pentru că ministrul nu a explicat, la vremea respectivă, despre ce vorbește. După trei săptămâni, în loc să înceapă decopertarea la Regia, Diaconu a fost dat afară din minister și din guvern, iar proiectul său a fost "înmormântat". După doi ani de tăcere, actualul europarlamentar Mircea Diaconu a dezvăluit în exclusivitate pentru Libertatea care a fost motivul demiterii sale: *"Când am pronunțat Sarmizegetusa Regia, m-au dat afară din minister"*. De ce? Plecând de la scrierile unor autori antici, cum că dacii ar fi tăiat și zidit munții de la Orăștie, realizând la Sarmizegetusa Regia un uriaș complex civil și militar, în anul 1993, Guvernul României a comandat un studiu multidisciplinar la fața locului, pentru a vedea dacă datele se verifică și în teren. Specialiști în mai multe domenii – magnetometrie, hidrologie, topometrie, teledetecție, arheologie etc. – au muncit câțiva ani și au realizat studiul. Rezultatele, care nu au fost date publicității niciodată, sunt uluitoare. Tezaure furate cu hărțile ministerului. În 1995, cercetătorii au terminat studiul, cu hărți cu tot, și care l-au predat, în două exemplare, beneficiarilor: Ministerul Lucrărilor Publice și Ministerul Culturii. Urma să se inițieze o amplă campanie de săpături arheologice și să se realizeze un centru turistic excepțional. Numai că studiile au dispărut, iar în anul 2005 a izbucnit un scandal politic în jurul a 15 brățări dacice din aur sustrase din situl arheologic Sarmizegetusa. După cum au spus anchetatorii, brățările au fost găsite în siturile de la Grădiștea de către hoții de comori și scoase apoi clandestin din România. Au ajuns în Statele Unite, unde un colecționar american de bună-credință a anunțat oficialitățile că aceste artefacte se comercializează pe piața neagră. Ulterior, statul român a recuperat o parte din ele și a demarat o anchetă. Una peste alta, hoții de comori au știut cu exactitate unde să sape după aurul dacic de la Sarmizegetusa – adică nu au bâjbâit pe coclauri, au mers la punct ochit, punct lovit – pe baza hărților făcute pe banii României, documente pe care bandiții le-au primit de la reprezentanții administrației, cei care le "păzesc" și acum de ochii opiniei publice! Nimeni nu poate aprecia, nici măcar cu aproximație, câte tezaure au fost furate în total de la Sarmizegetusa Regia în ultimii 20 de ani în baza acelor hărți. *"Știu de acel studiu. Tocmai de la el am pornit. Dar, cum am deschis gura, m-au dat afară imediat. Sarmizegetusa Regia a rămas rana mea…"*, s-a destăinuit Mircea Diaconu. Acuzația fostului ministru al culturii în legătură cu acest caz este deosebit de gravă: "cineva" de la conducerea României împiedică aflarea adevărului legat de siturile arheologice de la Orăștie. Oare de ce? Nume grele de politicieni în afacerea «brățărilor dacice». Dosarul brățărilor dacice a cuprins 15 podoabe antice de aur descoperite în Munții Orăștiei de căutătorii de aur și scoase clandestin în afara țării începând cu anul 2002. După ce un colecționar american a alertat autoritățile române că pe piața neagră a SUA se vând obiecte de patrimoniu ale României, autoritățile din țara noastră au demarat, în 2005, o anchetă penală. Parchetul Curții de Apel Alba Iulia a dispus trimiterea în judecată a 13 inculpați. Aceștia erau acuzați de asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, șantaj, efectuarea de detecții și săpături neautorizate în situl arheologic Sarmizegetusa Regia și de sustragere a două tezaure alcătuite din 15 brățări dacice de aur, evaluate la 1,5 milioane de euro. În dosar au apărut, în mod uluitor, și numele unor grei ai societății românești: Adrian Năstase, ..Ioan Talpeș, ….Dan Iosif, …..Sergiu Nicolaescu …..și Marian Iancu. Dan Iosif a fost suspectat că ar fi făcut legătura între lumea interlopă a valorilor antice și unii colecționari bucureșteni. Marian Iancu a figurat în declarații ca fiind unul dintre cumpărătorii unei brățări de 80.000 de euro, pe care a făcut-o cadou unui prieten. Și ceilalți "granzi" au fost nominalizați în dosar ca fiind cumpărători. Toți au fost scoși ulterior de sub acuzații. În dosarul brățărilor dacice au fost condamnate până, la urmă, 12 persoane, care au primit pedepse între 7 și 14 ani….dar..cine….??

„...Ruină-i sub hârtia poleită,
Sub crăngi de brad trosnește putregaiul..." - Alexandru Vlahuță

DANIEL ROXIN

ZONE ENERGETICE BENEFICE SISTEMELOR VII (UMANE, ANIMALE, VEGETALE)

Există zone în România unde, inexplicabil pentru omul de rând, turiștii simt o stare de bine, liniște și echilibru, unde plantele cresc miraculos și clima este echilibrată. Sunt locuri cu o încărcătură energetică extraordinară, locuri în care pamântul "pulsează". Cercetătorii le-au studiat ani la rând și au scris tratate peste tratate, ajungând la concluzia că România beneficiază de unul dintre cele mai puternice scuturi energetice de pe planetă. Strămoșii noștri cunoșteau toate punctele energetice de mare putere ale României și le însemnaseră cu megaliți și altare ciclopice, dedicându-le zeilor primordiali. Cercetătorul Gheorghe Serbana și un fost ofițer în unitatea de extrasenzoriali ai generalului Ilie Ceaușescu ne ajută să construim această hartă energetică a României.

Cum se formează energiile

Din punct de vedere bioenergetic, Pamântul este o formațiune cu linii geoenergetice care se întretaie, se leagă în noduri și se modifică sub influența proceselor geofizice și cosmice. Aceste linii de putere ating forța maximă în anumite zone, care emit radiații numite "curenți de inteligență". Locurile în care "biocurenții inteligenți" ai Terrei se întâlnesc cu emisiile energetice cosmice de aceeași valoare sunt considerate puncte privilegiate sau "puncte de dragoste" și sunt marcate, în general, de megaliți. Deloc întâmplător, în acele zone a existat ocultata civilizație a uriașilor și, mai târziu, au apărut nucleele civilizației oamenilor, care au construit temple, schituri, biserici, mănăstiri, aparând aceste locuri divine. Așa cum constatase regretatul bioenergoterapeut Dan Seracu, deasupra României se întinde una dintre cele mai puternice "umbrele" protectoare de pe întreaga planetă.

Ce învățau paranormalii generalului Ilie Ceaușescu

Unul dintre ofițerii "paranormali" ai generalului Ilie Ceaușescu a precizat că întregul lor antrenament urmărea să le amplifice aptitudinile extrasenzoriale. Iar pentru asta erau duși în anumite centre energetice. Din punct de vedere al randamentului extrasenzorial, aceste centre sunt: COZIA - FRUNȚI - NEGOIU, GHITU - NEGOIU, IEZER - NEGOIU, denumit și TRICORNUL DACIC. Acesta este cel mai activ și cel mai anihilant pentru multitudinea centrelor de negativare. Urmează NEHOIAȘU - PENTELEU, GORU - LACAUȚI; PETROȘANI - TISMANA; ABRUD - CÂMPENI; INA - CALIMANI; BÂRGĂU - GIUMALĂU; TOROIAGA - ROTUNDA; GRINTIEȘU - RARĂU; SLĂNIC MOLDOVA; SOVEJA - LA GROTE(!). În acest ultim punct ajungeau ofițerii care trecuseră la un stadiu superior al cursurilor de percepție extrasenzorială.

Triunghiul divin Omu - Babele – Sfinxul

În România, cel mai cunoscut triunghi energetic este Omu - Babele - Sfinxul, de o putere incalculabilă. În jurul acestuia apar, la anumite intervale, conuri de lumină alb-lăptoasă, care se rotesc ca un vortex de nori, amplificand percepția extrasenzorială. Tot atunci se înregistrează semnale radio venite dinspre interiorul muntelui. Un alt loc geoenergetic este Polovragi, Târgu Jiu, cu a sa "peștera fără capăt", unde se crede că Zamolxis îi învăță pe vraci tehnici de tămăduire a sufletului și trupului (poli-vraci). Bioenergoterapeuții de azi spun că Polovragiul este cea mai bună zonă pentru tonifierea generală a organismului. Sarmizegetusa era un adevărat panteon al cunoașterii spirituale. Acolo, pe un platou aproape inaccesibil, împrejmuit pe trei părți de prăpastii adânci, se afla un altar megalitic pe care sunt inscripții într-o limbă nedescifrată. Pentru bioenergoterapeuți, Sarmizegetusa este o zonă ce activează creativitatea și aptitudinile pentru educație.

PRELUARE INTERNET

LEGEA 217/2015- O LEGE NEDREAPTĂ PENTRU ETAPELE DE DEZVOLTARE ALE ROMÂNIEI

Recent, la indicația preşedintelui Iohannis, la data de 23 iulie 2015, sub semnătura preşedintelui Camerei Deputaților Valeriu Zgonea şi a preşedintelui Senatului, Călin Popescu Tăriceanu, prin ordonanța de urgență, s-a modificat OUG nr.31/2002 privind "interzicerea organizațiilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob". Sigur că acest act legislativ a stârnit numeroase critici, atât în ceea ce priveşte oportunitatea timpului, cât şi în ceea ce priveşte, mai cu seamă, că aceasta încalcă grav Constituția aprobată prin referendum în 2003dar şi declarația universală a drepturilor omului semnată şi de România la 10 septembrie 1948 de ONU. Dacă ne referim la această declarație, facem trimitere pentru actuala clasă politică din Parlamentul României, dar şi la preşedintele României, să citească art.2 din această Declarație. În acest articol 2, fundamental în prezent pentru România, se precizează: "Fiecare om se poate prevala de toate drepturile şi libertățile proclamate în prezenta declarație, fără deosebire de rasă, culoare, limbă, opinie politic sau orice altă opinie de origine națională sau socială". Constituția din 2003 a preluat cu multă înțelepciune aspectele prezentate în declarația universală a drepturilor omului. Numai că, premierul interimar Oprea, probabil să-şi dea importanță, fiind sub influența străinătății, a pus din nou pe tapetul politic ordonanța 31 din 2002, făcând-o mai severă. Ajunsă în Parlament, cu mare repeziciune, a fost împinsă aleşilor de preşedintele Valeriu Zgonea şi el, aflându-se după "zdruncinata a doua căsătorie" şi sub imperativul de moment al dragostei față de sexul frumos. În acest context, Parlamentul a aprobat-o fără să crâcnească, pentru că, deasupra tuturor, începând cu 14.11.2014 s-a aflat "sabia lui Damocles Iohannianul". Acesta vrea totul de la români. Supunere oarbă, legi după dorința dumnealui, guvern obedient, care să răspundă la comenzile chiar şi ale soției sale. De aceea, în dispreț față de lege, au ignorat prevederile constituționale, dar şi părerile majorității oamenilor politici şi ale unor posturi de televiziune importante. Deocamdată nu ştim dacă a ajuns la Curtea Constituțională, la domnul preşedinte Zegrean, care trebuie să se sesizeze cu privire la încălcarea unor articole precum: art.30 – Libertatea de exprimare şi componentele celor 8 puncte. Oare nu se înțelege că această ordonanță are un scop de a fi pus pumnul în gură mijloacelor de informații, iar lucrul cel mai grav este acela de a pune pumnul în gură istoricilor şi chiar a unor părți a intelectualității româneşti care eset preocupată de mersul "de-andărătelea" a vieții politice româneşti dar şi a distrugerii totale a spiritului românesc, a identității naționale. Oare cei care au inițiat această ordonanță 217, nu au citit art.31 din legea fundamentală privind "dreptul de informație", iar la punctul 1 se precizează: "de a avea acces la orice informație de interes public, iar aceasta nu poate fi îngrădită". Oare despre mişcarea legionară, generația actuală nu trebuie să ştie nimic? Oare despre greşelile şi meritele Mareşalului Antonescu sau ale lui Nicolae Ceauşescu, nu trebuie ca cetățenii să fie informați cu bunele şi relele lor? Personalitățile incriminate în OG au contribuit esențial atât în bine, cât şi în rău la dezvoltarea României. În acest context, românilor trebuie să le punem pumnul în gură, să nu ştie ce a făcut bun şi rău Ceauşescu şi sistemul său, dar şi Antonescu cu sistemul său. Credem că nicio țară din lume nu a emis o asemenea ordonanță care încalcă aceste două articole importante din legea fundamentală. Chiar şi art.33 privind accesul la cultură, paragraful 3, ar fi trebuit să fie analizat de domnii Oprea, Zgonea şi Tăriceanu. În acest art.33, la punctul 3 se precizează: "statul trebuie să asigure păstrarea identității spirituale, spijinirea culturii naționale, precum şi protejarea şi conservarea moştenirii culturale". Oare aceste personalități cu bune şi cu rele au condus România, nu printr-o lovitură de stat, ci au condus statul în condiții grele, când i s-a impus cel de-al doilea război mondial. Sigur că întotdeauna învingătorii îşi trag jar pe spuza intereselor lor, încercând să acopere adevăratele cauze ale celor două războaie mondiale care au fost războaie de cucerire pentru spațiul vital. Am văzut câteva prevederi din această nouă ordonanță, care, ca cetățean care mai şi gândesc, pur şi simplu m-a uluit. Amintim în acest sens la puntul 4, punctul e care face referire la ce înseamnă "holocaustul pe teritoriul României", şi continuând cu "spijinită de autoritățile şi instituțiile statului român în perioada 1940-1944". Oare războiul al doilea mondial a fost inițiat de statul român, sau noi ca țară şi conducătorii aflați vremelnic în fruntea statului nu au trebuit să meargă alături de o parte sau alta a alianțelor construite după primul război mondial. Perioada 1927-1941, chiar şi organizația mişcarea legionară, a fost legală şi aprobată de Parlamentul țării, până în momentul când a fost trecută în afara legii. Nu ştim dacă acum, după aproape 80 de ani, maia re cineva interes să cultive "legiunea arhanghelului Mihail sau garda de fier". Mai mult decât atât, în Italia, țară Europeană, există partidul de extremă dreaptă care promovează fostele valori ale statului italian prin Musolini. Iar modul în care merge în amănunt această ordonanță, dovedeşte că cineva, de undeva, a impus României aceste măsuri de represiune politică. Spunem acest lucru pentru că nimeni nu poate să îl scoată din mormânt, nici pe Ceauşescu, nici pe Antonescu, nici pe cei care au fost la conducere în baza prevederilor Constituției existente atunci. Oare de ce în Ungaria, țară Europeană, imaginea conducătorului Horti şi a partidului hortist nu este interzisă? Mai mult decât atât, cei care au semnat ordonanța, ar fi trebuit în primul rând, să ia măsuri pentru revizuirea procesuluiCeauşeştilor, cu toate neajunsurile pe care această familie, după unii, le-au creat poporului român. Oare nu se consideră că acest simulacru de proces al lui Ceauşescu a reprezentat o crimă împotriva statului român? De ce Guvernul şi ministerul Justiției, procurorul general, dar şi societatea civilă, academică şi juridică, nu inițiază public un adevărat proces prin care au fost condamnați la moarte soții Ceauşescu? Majoritatea zdrobitoare a românilor ştiu dar tac. Cum a tăcut 40 de ani în comunism şi au răbufnit în decembrie 1989. Ceea ce se întâmplă acum în prezent cu România, reprezintă un adevărat "genocid al sănătății", un genocid al celor care au muncit 20-30 de ani şi primesc o pensie între 400-800 lei sau genocidul distrugerii în prezent ale satelor româneşti, a clădirilor istorice din toate oraşele, care sunt puse la pământ şi în locul lor ridicându-se blocuri, aşa cum se primesc indicații de la UE. Sigur că despre această lege 215 se poate discuta şi trebuie să se discute de către clasa politică, de cetățeni şi nu să intre pe şest în aplicare prin măsuri anticonstituționale.

DUMITRU CÂRCENI

COL. (RTR.) ION STĂNCULESCU A PLECAT PRINTRE STELE...

Din ce în ce mai des, în timpul din urmă, cade câte o stea pe pământ pentru a îndesi constelaţiile Cerului. A venit, în miezul zilei de 13 iulie 2015, rândul colonelului(r) Jean Stănculescu să urce treptele spiritului spre grădinile celeste. Jean Stănculescu şi-a dorit, din copilărie, să devină o cărămidă în zidul de apărare a ţării, a patriei sale iubite. S-a născut în ziua de 9 februarie 1939 într-o aşezare din preajma fortăreţei Turris Romanus, „Turnu de pe Măgură”, adică Turnu Măgurele din zilele noastre. Copilărind în parfumul îmbietor al zonei încărcată de viaţă şi istorie nu putea să nu-şi dorească să devină un oştean al patriei, în linia direct-descendentă a strămoşilor săi. Fire jovială, veselă, curajoasă, om manierat şi conştient de ceea ce face, a păţit, în anul 1955, spre un nou destin, schimbând Dunărea şi Oltul pe apa Cibinului şi plaiurile bărăganului pe Subarini şi Dumbrava, luându-şi zborul din Turnul dunărean spre cetatea Sibiului, devenind elev al Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Transmisiuni. Greutăţile şi privaţiunile inerente vieţii şi serviciului militar, deşi mari şi frecvente, nu i-au înfrânt voinţa şi nici optimismul trecând peste toate, consolidându-şi dragostea de patrie cu onoarea şi demnitatea de militar al Oştirii Române ca ofiţer, începând cu gradul de locotenent dobândit în septembrie 1958, moment de la care viaţa sa a fost o asiduă muncă făcută cu dragoste şi dăruire. Colonelul Ion-Nedelea Stănculescu a trecut prea repede prin timp. Acesta a fost, probabil, destinul său hotărât din Cerurile către care astăzi s-a îndreptat. A fost, este şi va rămâne veşnic în amintirea noastră a colegilor, a prietenilor, a tuturor celor ce l-au cunoscut şi l-au apreciat, dar şi a foştilor militari în termen, în prezent rezervişti. Trecerea lui în neființă s-a produs în 13 iulie 2015, orele 1300, în urma unui accident stupid, cum de obicei sunt accidentele şi astfel, colonelul (rtr) Ion Nedelea Stănculescu a urcat acolo unde drepţii se duc întru fericire şi odihnă veşnică. Asociaţia Cadrelor Militare în Retragere şi în Rezervă din Armele Transmisiuni, Comunicare şi Război Electronic se alătură durerii şi tristeţii familiei exprimând profundul regret pentru plecarea eternă a bunului şi inegalabilului prieten şi coleg, col. Jean Stănculescu. Dumnezeu aibă-l în grija Sa!

COL (R) GEORGIAN NECULAI GRIGORAŞ

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperaţiei)
Relaţii la:
- *Mobil: 0741-335962; 0760-035933*
- *Tel: 0348-401072*
- *Fax: 0348/401938*
- *Email: reflector_argesean@yahoo.com*

De ce a fost omorât Muammar al-Gaddafi?

Au trecut aproximativ doi ani de când a început așa numita "primăvara arabă"

Libia, sub loviturile aeriene ale NATO, raidurile insurgenților liberali și islamiști, s-a transformat din Jamahirie în "tânără democrație". Să vedem ce nu le-a convenit libienilor, de ce l-au omorât pe liderul lor Muammar al-Gaddafi.

1. Libia lui Gaddafi nu avea nici o datorie față de nimeni în lume.

2. Prețul unui litru de benzină era de 0.14$

3. Prețul unei pâini era de 0.15$

4. Învățământul și spitalizarea erau gratuite.

5. Tinerii căsătoriți primeau în dar 64000$ pentru a-și procura apartament.

6. Fiecare familie libiană avea propria casă.

7. Pentru fiecare membru, familia libiană primea anual 1000$ subvenții.

8. Pentru fiecare copil nou născut, familia primea 7000$, ajutor material.

9. Ajutorul de șomaj 730$ lunar.

10. Orice libian, dacă era admis la oricare facultate din lume, primea 2500 euro de la stat plus întreținere plus un automobil.

11. Salariul unei asistente medicale era de minim 1000$.

12. Automobilele în țară erau vândute numai la preț de fabrică.

13. La deschiderea propriei afaceri, Jamahiriya Libiană oferea un ajutor material de 20000$, într-o singură tranșă.

14. Nu exista impozit pe imobil, la apartamente și casele de locuit.

15. Impozitele mari erau interzise prin lege.

16. Cetățenii libieni primeau creditele fără dobândă din partea statului.

17. Energia electrică era gratuită pentru populație.

18. În toată țara era dezvoltată o rețea de magazine pentru familiile cu mul?i copii, în care alimentele de bază erau vândute la un preț simbolic.

19. Pentru vânzarea produselor alimentare cu termenul expirat – amenzi astronomice.

20. Pentru falsificarea preparatelor medicale – pedeapsa cu moartea.

21. Vânzarea și consumul de alcool – interzis prin lege.

22. Intermedierea în vânzarea imobilelor – interzisă prin lege.

23. După venirea la putere a lui Gaddafi, din Libia au fost alungate marile corporații.

24. Doar după preluarea puterii de către Gaddafi, negrii din sudul Libiei au primit drepturi cetățenești.

25. În 40 ani de "dictatură" populația țării a crescut de trei ori, iar mortalitatea infantila s-a micșorat de nouă ori.

26. Speranța de viață a crescut de la 51,5 la 74,5 ani.

27. Gaddafi a luat decizia de a scoate Libia din sistemul bancar mondial și alte 12 tari arabe erau gata să-i urmeze exemplul.

După cum spun americanii, familia Gaddafi avea proprietăți în valoare de zeci de miliarde, însă dacă luăm în calcul că la noi toate cele mai sus enumerate lipsesc dintotdeauna, iar politicienii noștri totuși sunt multi miliardari, vă dați seama ce moarte ar merita ei? Și straniu lucru, americanii nu vin să-i omoare pe alde Filat, Voronin, Basescu sau Plahotniuc și să ne salveze de tirani, cum s-au grăbit să o facă în Libia. Acum Libia nu mai are nimic, în afară de "democrație". În concluzie ce ar fi de spus? Fiecare și-o face cu mâna lui...

În spoilerul de mai jos gasiți mesajul necenzurat și nemodificat al Colonelului Muammar al-Gaddafi – testamentul său în fața poporului

Mesajul necenzurat și nemodificat al Colonelului Qaddafi – testamentul său în fața poporului.

În numele lui Allah, binefacatorul și milostivul...Timp de 40 de ani, sau au fost mai mulți, nu mai țin minte, am făcut tot ce am putut să dau oamenilor case, spitale, școli, iar când le-a fost foame le-am oferit hrană. Am transformat chiar Benghazi în zonă agricolă din deșert, am înfruntat atacurile de la acel cowboy Reagan, când mi-a omorat fiica adoptată de la orfelinat, el încerca să mă ucidă, în loc de asta el a ucis-o pe sărmana fetiță inocentă. Apoi i-am ajutat pe frații și surorile mele din Africa, cu bani, pentru Uniunea Africană. Am făcut tot ce am putut să-i învăț pe oameni ce înseamnă conceptul unei democrații reale, unde comitetele oamenilor conduceau țara. Dar aceasta nu a fost niciodată de ajuns, așa cum unii mi-au spus, chiar oamenii ce aveau case cu 10 camere, costume și mobilier nou, aceștia nu erau niciodată mulțumiți, așa egoiști cum erau vroiau mereu mai mult. Ei au spus americanilor și altor vizitatori că aveau nevoie de democrație și libertate, fără să realizeze vreodată că era vorba de un sistem de "tăiat gâtul", unde câinele mai mare îi mănâncă pe restul, însă ei erau vrăjiți de aceste cuvinte, fără să realizeze măcar că în America nu există medicamente gratuite, spitale gratuite, case gratuite, educație gratuită și nici mâncare gratuită, cu excepția faptului când oamenii trebuie să cerșească sau să stea la cozi interminabile pentru o farfurie de supă. Nu, indiferent de ce făceam, nu era niciodată de ajuns pentru unii, însă pentru alții, ei știau că eram fiul lui Gamal Abdel Nasser, singurul lider arab și musulman veritabil care a existat de la Salah-al-Deen încoace, când el a revendicat Canalul Suez pentru oamenii săi, la fel cum am revendicat și eu Libia, pentru oamenii mei, erau pașii lui cei pe care am încercat să-i urmez, ca să-mi țin oamenii liberi de la dominația colonială – de le hoții ce vroiau să fure de la noi. Acum sunt sub atacul celei mai mari forțe militara din istorie, fiul meu cel mic african, Obama vrea să mă ucidă, să ia libertatea acestei țări, să ia gratuitatea caselor noastre, medicamentele noastre gratuite, educația noastră gratuită, hrana noastră gratuită, și să o înlocuiască cu stilul hoțoman american, numit "capitalism", însă noi toți din lumea a treia știm ce înseamnă asta, înseamnă corporații ce conduc țările, conduc lumea, iar oamenii suferă.

Astfel, nu există alternativă pentru mine, trebuie să iau poziție, iar dacă Allah dorește, voi muri urmând calea Sa, cale ce a făcut din țara noastră o țară cu teren agricol bogat, cu hrană și sănătate și chiar permițând și ajutând frații și surorile noastre africane să lucreze aici alături de noi, în Jamahiriya Libiană. Nu-mi doresc să mor, însă dacă se ajunge la asta, pentru a-mi salva pământul și miile de oamenii care-mi sunt copii, atunci fie. Fie ca acest testament să fie vocea mea în lume, că m-am ridicat împotriva atacurilor cruciaților din NATO, m-am ridicat împotriva cruditătii, trădării, împotriva vestului și ambițiilor colonialiste și că am stat alături de frații mei africani, adevărații frați arabi și musulmani, ca și o rază de lumină. Când alții își construiau castele, eu am locuit într-o casă modestă și într-un cort. Nu mi-am uitat niciodată copilăria din Sirt, nu am cheltuit nesăbuit banii țării și precum Salah-al-Deen, marele nostru lider musulman, care a salvat Ierusalimul pentru Islam, am luat doar puțin pentru mine...În vest, unii m-au numit nebun, dement, însă ei știu adevărul, deși continuă să mintă, ei știu că pământul nostru este independent și liber, nu sub control colonial, ei știu că viziunea mea, calea mea este, iar asta a fost limpede pentru oricine, pentru oamenii mei și că voi lupta până la ultima suflare ca să rămânem liberi, fie ca Allah cel atotputernic să ne ajute să rămânem încrezători și liberi.

Col. Muammar Qaddafi, 2011/05/04 Tradus în engleză din discursul original de către Prof. Samhamod, Ph.D

„A venit timpul pentru adevăr" - intervenție în Parlamentul belgian a deputatului belgian Lauret Louis

„Aproape peste tot în lume intervențiile militare și destabilizarea regimurilor devin din ce în ce mai frecvente. Războiul preventiv a devenit regula și astăzi, în numele democrației sau al luptei împotriva terorismului, statele noastre își arogă dreptul de a viola suveranitatea țărilor independente și de a da jos conducători legitimi. Avem Irakul și Afganistanul ca sechele ale minciunii americane. Au urmat apoi Tunisia, Egipt și Libia, unde grație deciziilor noastre, țara noastră a participat în prima linie la crime împotriva umanității pentru a da jost, de fiecare dată, regimuri pe care le definiserăm drept progresiste și pentru a le înlocui cu regimuri islamiste, a căror primă dorință a fost de a impune sharia. Se întâmplă acum în Siria, unde finanțăm armamentul rebelilor islamiști care vor să-l înlăture pe Bashar al-Assad. Astfel, în plină criză economică, când tot mai mulți cetățeni de-ai noștri au probleme în a-și găsi o locuință sau chiar hrană, în a se încălzi și a se trata...da, aștept să mi se spună cât de mizerabil populist sunt... ministrul de Externe a decis să ofere rebelilor sirieni 9 milioane de euro. Desigur, vom încerca să credem că acești bani vor fi folosiți în scopuri umanitare... După cum vedeți, de luni de zile țara noastră nu face decât să participe la acțiuni de aducere la putere a unor regimuri islamiste în nordul Africii și în Orientul Mijlociu. Ei bine, când se vorbește despre a pleca la război pentru a lupta contra terorismului în Mali îmi vine să râd. Nu este coerent să mergi în Mali pentru a ajuta Franța în numele luptei împotriva terorismului islamist, din moment ce susținem acest terorism în Siria, unde rebelii islamiști vor să-l dea jos pe Bashar al-Assad și vor să impună sharia, așa cum au făcut-o în Libia și în Tunisia. Trebuie să nu ne mai mințiți și să nu mai luați oamenii drept imbecili. A venit timpul pentru adevăr. Inarmând rebelii islamiști, cum occidentalii l-au înarmat pe Osama bin Laden, acest prieten al americanilor, până când s-au întors împotriva lui, țările occidentale au urmărit implantarea în "noile state" baze militare, favorizând întreprinderile lor naționale. Totul este strategic. În Irak, aliații noștri americani au pus mâna pe resursele petroliere. În Afganistan, a fost opiul și frogurile, foarte utile când vrei să faci bani repede. În Libia și Tunisia, în Egipt și în Siria, scopul a fost de a înlocui puteri moderate cu unele islamiste care vor deveni repede ostile și împotriva cărora vom lupta în curand sub pretextul luptei antiteroriste, pentru a proteja Israelul. Următoarele ținte se cunosc deja. În câteva luni sunt sigur ca trupele noastre se vor îndrepta către Algeria și apoi, în sfârșit, către Iran. A porni un război pentru a elibera un popor de un agresor extern este un lucru nobil. A face război pentru a apăra interesele SUA, a face război pentru a apăra interesele unor companii, pentru a pune mâna pe mine de aur, asta nu are nimic nobil și asta face din țările noastre țări agresoare. Nimeni nu îndrăznește să vorbească despre asta. Doare. Să vezi cum, din interese și jocuri murdare, se sfârșesc istorii. Distrug popoare. Mai vechi decât cei 200 de ani ai celor ce zic azi că ei sunt „exportatorii democrației." O lume ce merge spre pierzanie. În care banul este noul Dumnezeu. Când sectele, organizații ascunse, vor/conduc lumea. Oamenii sunt morți. Crezându-se vii. Drogații își dărâmă propriile guverne. Omoară conducătorii. Ucigându-se între ei. Chiar și în zilele de naștere a Mântuitorului nostru. Și popii tac. Și papii. Jucând în hora lor. Pe muzica plânsului victimelor colaterale. Ruina unor țări. Pe nimeni nu interesează. Vor. Și reușesc să aibă. Liniștea belșugului lor. Averile țărilor aduse pe „calea libertății..." Lasând în urmă mocirla democrației. Nu-i lumea în care eu vreau ca să trăiesc. ESTE! Sunt trist. Trăiesc. Încărcat de ură. Durerea neputinței. Și strig. Încerc să mă audă lumea. Niciun ecou. Doar zbuciumul meu. Și pasivitatea celor ce nu mai vor nimic. Deși simt că se sufocă. În aerul pestilențios al respirației trădătorilor de neam și țară. Cozile fără de care nimic din planurile noilor colonialiști nu s-ar împlini. Se împlinesc... DE CE? Câți oameni mai trebuie să moară? Ca să redevenim din nou oameni? Câte ploi trebuie ca să mai cadă, pentru a ne putea bucura de roadele toamnei? Pentru unii este. Va veni și la tine. Vă este frică ca să răspundeți? Atunci n-o faceți. Târându-vă în continuare. Gândind. Aducându-vă aminte de atunci, când mergeați în picioare. Erați demni. Aveați. Vă știați istoria trecută. Un pleonasm voit. Doar pentru a vă reaminti de ieri. De cei eroi ce știau că, prin moartea lor, ȚARA, va rămâne țara copiilor lor. A urmașilor. Urmașilor lor! Tăceți și... Veți muri flamânzi și goi! Și nimeni nu va știi că v-ați dus... Ați fost și voi niște ființe vii ce v-a fost frică să spuneți că ați fost oameni. Doar niște sclavi. Stăpâniți de semenii voștri. Ce-și zic stăpânii lumii. De cei „votați," ca să vă vândă, fure și ucidă. Pe voi. Viitorul copiilor voștri. Pruncii născuți din dragoste. Dragoste de viață. Vise. Speranțe. Ce crunt simt frigul acestei noi primăveri. Mă simt singur. Uitat. Un utopic. Ascuns în falansterul din sufletul meu.

Marian NICULESCU

PRELUAT DIN NR. 283

O PROZATOARE ÎN PLINA EVOLUŢIE

Vasilica ILIE, „Poveste la început de primăvară". Ed. Betta, Bucureşti, 2015

Doamna Vasilica Ilie se află la începutul carierei sale literare. Ambiția de a scrie literatură de succes este din ce în ce mai mare şi se manifestă la tot mai mulți oameni. Poate că aceasta reprezintă o formă de transfigurare de la viața reală şi obişnuită la cea ideală, o cale de a ieşi din citadin, repovestindu-te nu doar cum ai fost, ci cum ai fi dorit să fii. Dar o adevărată carieră literară presupune ani îndelungați de muncă, lecturi susținute, migală asupra textului, contact cu personalități experimentate în acest domeniu şi, mai ales, talent - adică un drum lung, la capătul căruia nu eşti sigur dacă ai ieşit sau nu victorios. Un fapt este cert: că prozatoarea Vasilica Ilie are talent! Cele câteva cărți pe care i le-am citit până acum, dintre care pe una am şi recenzat-o dovedesc faptul că înclinația sa spre narațiune se manifestă cu sinceritate şi uneori, cu îndemânare. În volumul „Poveste la început de primăvară" - un titlu, să recunoaştem, inspirat! -întâlnim atât calitățile unei viitoare profesioniste, cât şi unele stângăcii inerente începutului.

Povestea de dragoste din această carte este atrăgătoare şi te conduce câteodată, cu plăcere, până la sfârşitul lecturii. Câteva trăsături lăudabile se desprind de la început: dragostea de viață a eroinei principale (probabil substituanta autoarei), stăruința ei de a învinge greutățile zilnice şi de a se bucura de ceea ce i se poate oferi cu plăcere - în antiteză cu pesimismul obişnuit al prozatorilor contemporani. O a doua caracteristică se referă la faptul, specific acestei autoare: povestirea cursivă şi firească, adeseori implicată, făcută la persoana întâi. Doamna Ilinca Vlasie este o funcționară harnică, frumoasă, cochetă şi optimistă, deşi despărțită de primul soț, aflându-se cu el într-un proces de partaj. Bărbatul, pe care-l întâlneşte într-o dimineață de primăvară la ieşirea din metrou, se numeşte Ştefan Rizea - şi se îndrăgosteşte de el la prima vedere, deoarece este drăguț, elegant şi prosper om de afaceri în domeniul construcției; văduv, în urma unui accident de automobil, in care şi-a pierdut prima soție. Ambii gândesc acum că ofertele de fericire ale vieții nu s-au epuizat în jurul vârstei de cincizeci de ani, chiar dacă au fiecare câte un băiat matur, aflați la vârsta întemeierii unei familii. Fiul Ilincăi se numeşte Bogdan şi este căsătorit cu Andreea, care aşteaptă un copil; cel al lui Ştefan poartă numele de Iuliu şi e logodit cu Alexandra, urmând să facă nunta în toamnă. Mai apare şi un fost coleg de liceu al Ilincăi, Gicu, văr cu Ştefan - şi care continuă s-o simpatizeze pe femeia cea apetisantă, elegantă şi veselă. Dar toata acestea le aflăm pe parcurs, dezvăluite cu încetinitorul, aşa cum o cunoaştem şi pe Delia - colega cea urâtă a Ilincăi (antiteză necesară pentru sublinierea frumuseții celei dintâi), având un copil dintr-o legătură întâmplătoare cu un bărbat care refuză s-o ia de soție, dar se ocupă de creşterea băiatului, asigurându-i o pensie convenabilă. Cartea este construită pe-o schemă simplistă şi nu-ți dai seama de ce aceste personaje se înțeleg atât de bine, mergând la munte şi la mare împreună sau petrecând la restaurante de lux? Iar vărul Gicu se resemnează şi cedează în favoarea lui Ştefan, împăcându-se în compania unei directare de liceu, care însă este bolnavă de ficat şi moare curând. Deşi Ştefan pare un bărbat de ispravă şi cu bune intenții, dăruindu-i un inel Ilincăi, însemnând dorința lui de a se logodi cu prea curtata doamnă, care se schimba des în toalete tot mai elegante, fiind admirată mai mult decât Alexandra sau Andreea - corespondentele feminine tinere, celor două personaje alăturate, ea nu vrea să facă la primărie oficierea legăturii cu Ştefan, ci doar o cununie religioasă. Dar iată că, într-o zi însorită, nori negri se abat asupra fericirii celor doi curtezani de vârsta a doua, parcă în ciuda dorinței lor de fericire: Ilinca este hărțuită într-un proces de partaj de către fostul ei soț, căruia trebuie să-i dea o sumă mare de bani, pentru a-i rămâne pe deplin apartamentul în care locuieşte şi unde se întâlneşte tot mai des cu Ştefan, făcând dragoste într-un mod simplist - adică pe înțelesul cititorilor celor mai simpli. Îl paşte un imprevizibil necaz şi pe Ştefan, deoarece este pârât la DNA de un duşman: că a finanțat partidul în care este înscris cu o sumă mai mare - şi trebuie să justifice de unde are aceşti bani. Se introduc în acțiune ultimele intrigi politice deşi nu se dezvăluie numele partidului, nici nu aflăm de unde are Ştefan atâția bani. Dar lovitura bombă vine abia în curtea bisericii, la care urma să aibă loc ceremonia religioasă a celor doi. Colega Delia (cea urâtă) vine însoțita de băiețelul ei de patru anişori. Copilul se repede la Ştefan, rostind: „Tată, te iubesc, tată!" Se dezvăluie brusc secretele prea bine ascunse până atunci; Ilinca leşină şi este dusă la Urgență; însoțind-o, Bogdan şi Andreea sunt atât de afectați, încât ea naşte prematur, în acelaşi spital. Ştefan este distrus sufleteşte şi regretă că nu i-a mărturisit iubitei sale că are un copil din flori; Iuliu şi Alexandru însă îl înțeleg. Deşi ar trebuie să fie în contradicție, Bogdan şi Iuliu nu se ceartă, ci caută o cale să îndepărteze năvala norilor negri ai acelei zile care promisese, la începutul romanului, să fie însorită. Iar când Bogdan reveni la spital, urmând să le scoată de acolo, atât pe mama sa, cât şi pe soție, îi mărturisi Ilincăi faptul că băiatul lui Ştefan şi logodnica acestuia au acceptat să fie naşii fiului său şi al Andreei. Relația în familie se păstrează în termeni buni între generațiile tinere şi inima Ilincăi se înmoaie, trimițându-i lui Ştefan un SMS, că îl iubeşte. Subtila prozatoare ne lasă să înțelegem ce va fi mai departe... Deşi romanul „Poveste la început de primăvară" prezintă unele stângăcii inerente începutului, Vasilica Ilie este deja o prozatoare cu reale perspective. Unde reuşeşte cu adevărat să ne încânte este în arta dezvăluirii treptate şi convingătoare a feminității: se dovedeşte o adevărată expertă în parfumuri, rujuri, prezintă o mare îndemânare şi la asortarea culorilor, în alegerea costumației şi potrivirea la anotimpuri şi împrejurări, pare o specialistă în tainele culinare şi dovedeşte o puternică sete de viață. Romanul său marchează un început pozitiv, prin amănunte relevante. Analizele sufleteşti nu sunt profunde, dar sincere. Mi-au plăcut descrierile de interioare, prezentarea florilor din grădina lui Ştefan, a peisajelor de la munte şi de la mare. Toate aceste remarci pozitive, pe ansamblu, mă îndreptățesc să cred că autoarea are posibilități reale să progreseze şi poate ajunge o scriitoare apreciată, evident dacă va ține seama de sugestiile mele făcute la începutul acestei prezentări. La fel crede şi criticul literar Aureliu Goci, semnatarul prefeței cu titlul " Proza cotidianului şi iubirea la maturitatea deplină", unde scrie: "în această Love Story de la anii deplinei maturități, o mențiune pozitivă pentru discursul narativ rămâne, incontestabil, formula obiectivă, aplicată consecvent, fără paranteze subiective-teoretic dominante ale viziunii subliniat feminine asupra lumii - care propune o lectură cursivă, în ascensiunea subiectului". Va fi un drum lung şi îndelungat şi îi urez autoarei să se ia în serios, fiindcă talent are şi poate deveni convingătoare.

COL.(R) NELU AREFEANU

EMIL LUNGEANU - O ABORDARE CRITICĂ INEDITĂ ŞI CONVINGĂTOARE

Un raport convingător, semi-ironic, dar încărcat de ample referiri lirice, realizează Emil Lungeanu despre opera Elizei Roha, în volumul cu acest titlu derutant, apărut de curând la Editura Betta. Ineditul constă în încercarea autorului de a pune față-n față limbajul de lemn de pe vremea comuniştilor, autenticistoric şi paseist, cu un temeinic studiu critic, stilistic şi constructiv al cărților autoarei la care se referă. Iar artificiul îi reuşeşte, spre hazul unora şi spre truda altora; primii încercând să se amuze de ambiguitatea proletcultistă a expresiilor criticului, rămânând la suprafața aluziilor şi iluziilor; celălalt (care probabil sunt eu) străduindu-se să găsească amplele paralele dintre unele operele celebre ale literaturii române sau universale şi cărțile Elizei Roha, într-o analiză pătrunzătoare. Mărturisesc faptul că e mult mai greu să înțelegi un astfel de studiu, care seamănă cu truda şi îndemânarea acelui meşter care cerne nisipul pentru a alege firele aurifere - preocupare transfigurată într-o carte cultă şi specială. Referiri multiple la autori diferiți, prin care se desprind metode comparative cu acelea ale Elizei Roha, reuşesc să încadreze cărțile acesteia, pe care criticul literar Alex Ştefănescu a numit-o - un Cezar Petrescu feminin, în ansamblul narațiunilor româneşti contemporane, într-un circuit pe invers adică le descoperă în operele altora la care se referă, cu ecoul lor în cărțile Elizei Roha, pe care le demonstrează demonstrativ şi explicit, putând exclama ca bătrânul cronicar, puțin modificat: Nasc şi la noi mari prozatori! Este sensul deplin al încrederii pe care criticul literar Emil Lungeanu o acordă Elizei Roha! Iar argumentele călăuzitoare sunt şi mai convingătoare: fiecare capitol al studiului lui Emil Lungeanu porneşte de la afirmația unui critic român contemporan care a scris despre cartea respectivă. De exemplu, în „Introducere la Raport „se opreşte asupra unui citat din Ştefan Mitroi: "Vocația de scriitor îi este legitimată nu de numărul de cărți publicate, ci de stilul în are sunt scrise acestea, ca şi de gravitatea poveştilor de viață asupra cărora se apleacă". Pentru analiza unor „Structuri şi procedee narative" este luat ca argument un citat din Aureliu Goci, care susține că: "în structura paginilor memorialistice se află concentrate subiectele viitoarelor romane şi prind contur eroii virtuali". Pronunțându-se despre „Arta descriptivă şi portretistică," studiul porneşte de la un citat din George Călinescu, critic literar de prestigiu, care susținea că adevărata menire a unui condeier este de „a elibera conştiința creatoare, a o dezlega de tirania realității". Ori astfel de situații se întâlnesc frecvent şi în proza Elizei Roha, mal ales în trilogia „Zborului", unde interferența dintre realitate şi vis este realizată cu măiestrie. Raportul multiplu al lui Emil Lungeanu devine, astfel, o demonstrație critică profundă şi convingătoare. Talentata prozatoare Eliza Roha şi-a găsit în autorul acestei cărți, puțin şăgalnică în aparență, dar profundă în realitate, un comentator pe măsura sa. Om de alesă şi bogată cultură, Emil Lungenu ne surprinde, de fiecare dată, cu studii aparte, rupând şi depăşind scoarța greoaie a studiilor criticilor de meserie, iar tonul său de abordare devine mai convingător, când cititorii îşi dau seama că sunt călăuziți de un critic literar cu o bogată lectură şi un talent deosebit în reliefarea nuanțelor.

ION C. ŞTEFAN

UNII PROCURORI ŞI POLIŢIŞTI „O CAUTĂ CU LUMÂNAREA“, FRECVENTÂND CLUBURILE DE FIŢE

Meseria de procuror şi poliţist comportă din partea celor care au dorit să îmbrace această carieră, o mare răspundere. De aceea, credem că Ministerul Justiţiei şi chiar Parlamentul, ar trebui să emită o lege-cadru privind modul în care procurorii, judecătorii şi poliţiştii de la anchete penale, să fie obligaţia să nu mai frecventeze localurile "deocheate" reprezentate de barurile şi cluburile de fiţe. Acest lucru se datorează faptului că aceste localuri sunt frecventate în majoritatea cazurilor de oameni certaţi cu legea. Drept urmare, procurorii, judecătorii şi chiar poliţiştii care cercetează faptele penale, trebuie să evite frecventarea acestor unităţi de alimentaţie publică, unde oricând te poţi întâlni cu fost infractor pe care l-ai cercetat. De aceea, considerăm necesar ca preşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, dar şi Ministrul Justiţiei, să emită norme şi să indice chiar prin nominalizare, unele unităţi unde aceste persoane să poată să ia masa, sau să se agrementeze. Acest lucru este valabil şi pentru cadrele Ministerului Apărării Naţionale. Numai că, acesta din urma are la dispoziţie cercurile militare. În schimb, pentru procurori şi judecători, nu există localuri cărora să li se asigure protecţia, aceasta în condiţiile în care tot mai mulţi cetăţeni certaţi cu legea, cu precădere tineri ieşiţi din închisoare, pot să agreseze şi chiar să atenteze la viaţa unor organe de coerciţie care i-au cercetat. Poate că cele spuse în rândurile de faţă, să constituie pentru înaltele instituţii a celor trei profesii, un subiect de meditaţie. Considerăm că statul ar trebui să aibă un restaurant sigur în care aceste profesii să poată servi masa sau să-şi facă unele petreceri de tip familiare absolut necesare într-o societate. Numai că, societatea românească, în prezent suferă de "boala anarhiei" care poate conduce la fapte imprevizibile. Amintim în acest sens, cazul poliţistului devenit erou peste noapte, care a fost călcat şi aproape omorât de un conducător auto de origine turcă. Dacă ne referim la acest caz, credem că este necesar ca poliţistul de la circulaţie să înţeleagă că viaţa lui este mai presus de toate, că un conducător auto este posibil să dea intenţionat sau din greşeală peste el. Făcând trimitere la acest caz, considerăm fără să luăm apărarea turcului, că poliţistul nu a respectat indicaţiile din OG 195 care spune clar, modul şi poziţia în care să fie oprită o maşină. În prezent, foarte mulţi agenţi de circulaţie greşesc prin faptul că arată cu degetul, indicând ca şoferul să oprească pe dreapta, lucru care încalcă prevederile OG 195. Şi dacă un conducător auto ar încălca legile de circulaţie, agentul nu trebuie să dea dovadă de zel şi săl oprească imediat cu orice preţ, uneori chiar cu preţul vieţii, ori acest lucur nu este trecut în lege.

DE „ZIUA MARINEI MILITARE“ – PREŞEDINTELE ABSENT

15 august a fost decretată ca zi a Marinei Militare şi ulterior ca zi a marinarilor, de către domnitorul Alexandru Ioan Cuza. Acest lucru a fost păstrat cu sfinţenie timp de peste 150 ani şi când erau la conducerea statului regii şi când la conducerea statului au fost, ceea ce aîn prezent îi numim "comunişti". De aceea, credem că ar trebui să amintim domnului preşedinte Klaus Verner Iohannis, că printre alte atribuţiuni de importanţă capitală pentru stat, este cea de comandant suprem al armatei, din care fac parte marinarii militari. Aceştia, datorită faptului că există cca. 250 km de teritoriu deţinut de mare şi alte câteva sute de km deţinut de Dunăre şi Prut, ceea ce reprezintă un teritoriu de apărat de marinarii militari. Este pentru prima oară când în ultimii 150 de ani, un şef de stat nu participă la festivităţile de sărbătorire a "apărătorilor graniţei pe apă". Acest fenomen întâmplat în prezent din partea domnului preşedinte "mutulică", impus României de cineva din vârful puterii Europene şi mondiale, reprezintă un mare semn de întrebare cu privire la "posibilităţile domnieie sale de a conduce cea mai importantă instituţie a oricărui stat", reprezentată de armată, din care face parte şi marina miliatră. Este adevărat că domnul preşedinte, şi la 55 de ani este îndrăgostit de frumoasa profesoară din Sibiu, lucru care nu este rău. Dar ca să-ţi pierzi minţile ca preşedinte pentru o femeie, este o problemă controversată. De fapt, activitatea ultimelor 8 luni de când este preşedinte, cu încăpăţânarea cunoscută, a demonstrat că este doar un bun familist şi nu un foarte bun preşedinte de ţară. Prin neparticiparea preşedintelui la Ziua Marinei care pentru români are o semnificaţie nu numai religioasă, ci mai cu seamă de respectare a art.1 din Constituţie privind suveranitatea şi independenţa ţării, pe care domnul preşedinte a jurat pe Constituţie şi nu pe religia sa personală. Că o fi bine sau o fi rău, doar istoria României o va cerceta. În schimb, putem trage concluzia că al doilea mandat, domnul preşedinte nu îl va mai apuca. Până atunci, să auzim numai de bine.

PAGINA REALIZATĂ DE DUMITRU BOŢILĂ

ŞTIRI DE REȚINUT DIN CURTEA DE ARGEŞ

Municipiul Curtea de Argeş, trebuie spus fără nicio discuție, reprezintă chintesența națiunii române, iar monumentul cel mai important, Biserica Domnească şi ruinele San Nicola, având o vechime de peste 1000 ani, păstrându-se unele aproape intact, ar trebui să dea de gândit clasei politice de la Bucureşti, dar şi românilor din granițele fireşti ale țării. Balada populară "Pe Argeş în jos" dar şi cetatea lui Țepeş, trebuie să constituie pentru "Preşedintele Neamț" al României, dar şi pentru primul ministru care este oltean, o preocupare în păstrarea pentru eternitate a locului unde după Sarmisegetuza lui Decebal au luat ființă cele două capitale Curtea de Argeş şi Câmpulung Muscel, apoi capitala de la Târgovişte, pentru ca abea în 1500 să fie cunoscută Capitala Bucureşti. Orice cetățean care mai gândeşte româneşte, indiferent că doreşte să "mănânce o pizza la Paris", sau "să bea un whisky în Scoția", nu trebuie uitat că aici este locul de naştere al României moderne şi nu la Turnu Măgurele, după voia lui Dragnea sau la Târgu Secuiesc, după voința UDMR-ului. De aceea, am dorit ca prin ştirile prezentate în continuare, să facem un serial pentru ca generația viitoare să ştie că aici, la Curtea de Argeş s-a născut România, că aici, la Curtea de Argeş, întemeietorii României moderne au ținut neapărat să-şi doarmă somnul de veci, respectiv cei doi regi, Carol I şi Ferdinand, cu reginele lor. Sigur nu trebuie uitat şi să ne închinăm cu pioşenie la vestigiile trecutului, la cavalerii care-şi dorm somnul de veci în Mănăstirea Curtea de Argeş, înconjurat de cavaleri fiind însăşi întemeietorul mănăstirii, domnul românilor, Neagoe Basarab. Aici se află şi racla Sfintei Filofteia, o adevărată sfântă recunoscută pe teritoriul României. Drept urmare, înteaga clasă politică are obligația morală de a merge să se închine la Curtea de Argeş, pentru că aici s-a pus temelia românismului pentru care au luptat până la moarte conducători vestiți precum: Ştefan cel Mare şi Bogdan Vodă, Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare şi cărturarul Brâncoveanu. Lor, românii, trebuie să li se recunoască amintirea veşnică.

Date şi evenimente care trebuiesc cunoscute de româniide peste tot

● Liceul Vlaicu Vodă, cel mai mare "laborator de creiere" a dat în decursul existenței de aproape 90 de ani, mii de savanți, academicieni, profesori, doctori, ingineri, dar şi meseriaşi de înaltă clasă, dar şi sportivi renumiți precum: familia Dima, fotbalistul Iacob şi alții.

● După primul război mondial, în Curtea de Argeş, a luat ființă Regimentul 15 Artilerie, care avea în compunere două baterii de artilerie, cu câte 10 piese fiecare. Acestea au participat la marea bătălie de la Odessa din Crimeea, unde a fost decimat în proporție de 80%. Regimentul era condus de colonelul Anghelide, iar unul dintre comandanții unei baterii s-a numit căpitanul Stoica Florian care a murit la datorie.

● Prima benzinărie din Curtea de Argeş s-a aflat la intersecția bulevardului Basarabilor cu strada spre stadion, în fața Hidroelectrica Curtea de Argeş.

● Fostul primar al oraşului Curtea de Argeş, Nicolae Zevedei, este artizanul construcției stadionului municipal dar şi al Spitalului municipal din oraş.

● Generația actuală nu trebuie să îl uite pe fostul prim secretar şi primar al oraşului, Mohanu, care este artizanul industrializării oraşului, cel care a stabilit construcția unor obiective de importanță națională precum: Fabrica de proteine, Fabrica de porțelan, Fabrica Electro Argeş, construcția Liceului Electro Argeş dar şi cel care a păstrat clădirile vechi ale oraşului, deşi a avut loc un proces puternic de construcții pentru locuințe dar şi magazine.

● Fabrica de Confecții din Curtea de Argeş, a fost cea mai mare fabrică de echipamente militare pentru armată şi a fost construită imediat după terminarea primului război mondial. Fabrica era subordonată Ministerului Apărării Naționale, era condusă de un ofițer cu gradul de colonel, iar în ea lucrau în proporție de 80% doar bărbați.

● În Curtea de Argeş existau încă de la începutul secolului XIX două şcoli cu clasele I-VII. Una se numea Şcoala de băieți, iar a doua Şcoala de fete, ambele fiind păstrate şi în prezent în forma în care au fost construite la sfârşit de sec. XIX.

● Ora exactă în Curtea de Argeş se dădea în fiecare dimineață al ora 5, folosindu-se sirena fabricii IFET, care atenționa muncitorii pe o rază de cca. 20 km, că la ora 7 începeau serviciul.

● În casa în care locuieşte profesorul Mânzatu, aflată în centrul orşului, s-a aflat mulți ani, Parchetul local. Profesorul a câştigat în justiție casa, chiar cu câțiva ani înainte de Revoluție. Acest lucru dovedeşte că şi înainte de 1989 exista o justiție înțeleaptă.

● La intrarea în Parcul San Nicola din oraş, există cel mai vechi monument care îşi păstrează aproape forma inițială. Tot aici, după primul război mondial a funcționat un restaurant numit „Bolta Rece" care purta numele cu vestitul restaurant din Bucureşti. Programul de funcționare al acestuia era dimineața ora 5, seara ora 24.

● Pe locul actualului supermarket "Vidraru" s-a aflat încă din timpul primului război mondial, singura brutărie din zona Curtea de Argeş, iar în apropiere exista şi o "ceainărie" care vindea şi bragă. Proprietarul era învățătorul Marinescu.

● În Palatul Episcopal actual, a funcționat începând cu 1948 "Casa de odihnă a sindicatelor a Confederației Generale a muncii". Trebuie amintit că în acest palat există primul lift instalat în România, dar şi prima centrală care furniza curent electric.

● Generația actuală trebuie să ştie că prin gara Curtea de Argeş se exportau anual zeci de trenuri încărcate cu cireşe, prune, mere şi pere cultivate ecologic. Comunele cele mai mari producătoare de cireşe erau: Şuici, Tigveni, Băseşti, iar la cultura căpşunilor, comuna Albeştii de Argeş deținea monopolul privind acest fruct.

● Prima organizație politică de femei înființată la începutul anului 1945, s-a aflat în clădirea unde la parter funcționează bufetul Mitrofan. Aceasta se numea "UFDR". A nu se uita totuşi că patronul Mitrofan este cel care a înființat unitatea turistică Hanul Albeşti în timpul când se lucra la Barajele de pe Argeş.

● Bufetul Parc aflat în prezent în fața întreprinderii Hidroserv, a fost înființat şi condus de Victor Drăgan care a fost şi primul şef al restaurantului Posada.

● Cea mai mare cofetărie şi prima din Argeş a fost cofetăria "Cimpoca", după numele maistrului cofetar Cimpoca. Prăjitura care nu se mai fabrică de cca. 30 ani, era numită "prăjitura din sâmburi de nucă". Acest lucru s-a datorat faptului că zona colinară a Argeşului avea un număr important de nuci, iar nucile se exportau la marile cofetării din Bucureşti.

● Comuna Albeştii de Argeş şi Valea Iaşului, erau cele mai mari cultivatoare de căpşuni, producând anual zeci de tone de căpşuni deosebit de dulci, de producție locală.

● Cel mai mare liceu de specialitate agricolă înființat în locul "şcolii de agricultură" încă din 1920 de Regele Ferdinand, avea o fermă didactică în nordul oraşului, cu terenuri şi în unele comune. Directorul de după 1948 s-a chemat ing. Cravcenco, iar adjunctul său, profesorul de matematică Karaghiaur.

● Comerțul în Curtea de Argeş a fost condus după anul 1960 de directorul Sabie Gigi, unchiul judecătoarei Pahonțu. Acesta conducea comerțul în magazine ale statului, dar şi comerțul în hala şi piața centrală. Activitatea directorului începea în fiecare dimineață cu o vizită în piața de unde se aprovizionau lcouitori mulți chiar şi din Bucureşti.

● Şcoala Generală nr.5 de 8 clase, a fost înființată în jurul anului 1975 de Constantin Cristescu care a fost şi directorul adjunct al Liceului Vlaicu, dar şi viceprimar al oraşului Curtea de Argeş. Domnia sa, a fost primul director al şcolii de 7 clase de la Valea Saşului, unde funcționau doi învățători care predau materiile de la clasa I până la clasa a-VII-a.

DUMITRU CÂRCENI

CUVÂNTUL „JIDANI": CONCEPT GEOPOLITIC ŞI ISTORIC

Cuvântul „jidani" semnifică un concept geopolitic şi istoric, prin care se indică aria geografică iniţială de atestare istorică a existenţei jidanilor, cu cele două ramuri foarte diferite genetic, dar „unite" cultic: jidanii-sefarzi şi jidanii-aşkenazi. Jidanii-sefarzi, atâţi câţi mai sunt şi consideraţi ca fiind descendeţii „evreilor" biblici, s-au răspândit în Orientul Apropiat şi în jurul Mediteranei. Jidanii-aşkenazi îşi au obârşia geografică în zona situată la nordul şi nord-estul Mării Caspice, iar originea etnică este cea turco-mongolă a poporului respectiv: khazarii. De aceea, termenul „jidan" nu are nimic peiorativ în el, cum pretind „somităţile" din Academia Română – în particular de la Institutul de Lingvistcă al Academiei – manevrate de jidani şi care le cântă în strună jidanilor tocmai pentru ca ei, jidanii, să îşi mascheze originea non-iudaică-biblică, dar cu scopul perfid de a se da drept „evrei", căci, ca aşa-zişi „evrei", ar avea un pedigri biblic, transformat într-unul eminamente rasist – „poporul ales", deci, unicul „popor ales" – şi, astfel, şi-ar aroga superioritatea asupra tuturor celorlalte popoare! Din acelaşi motiv au acaparat Comitetul de atribuire a premiilor Nobel, spre a le acorda cu prioritate jidanilor-aşkenazi, ca să impună şi în acest mod ideea superiorităţii intelectuale a jidanilor, în esenţă, a „poporului ales". Remarcabil este faptul că, în rândul contestatarilor „Holocaustului unic" – pe care-l clamează cu neruşinare incontinentă escroci internaţionali ca Elie Wiesel, Simon Wiesenthal, istorici improvizaţi ca Léon Poliakov, Efraim Zuroff, Marco K. Katz, Radu Ioanid şi alţii mai mărunţi de la noi, ca Teşu Solomovici, Aurel Vainer, Emil Constantinescu, Andrei Marga şi „escrocul politic" Răzvan Theodorescu – se înregimentează şi revizionişti jidani, dar cinstiţi, competenţi şi renumiţi în profesia lor, ca Norman Finkelstein, cu deja faimoasa lui carte INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI, ca eminentul filolog şi politolog Noam Chomsky, ca istoricul şi chimistul Israel Shahak sau ca Bobby Fischer, celebru ca şahist, dar mai puţin cunoscut în România ca negaţionist vehement şi perseverent al holocaustului: „A negat holocaustul şi şi-a anunţat intenţia de a demasca crimele evreilor şi a susţinut că Statele Unite sunt o «farsă controlată de evrei ticăloşi, circumcişi, murdari şi coroiaţi»"– afirmaţie din cauza căreia a fost persecutat şi alungat din S.U.A. Pentru că Bobby Fischer a încercat să organizeze un meci de şah în Iugoslavia – spre a sfida S.U.A. încălcând astfel embargoul impus de „patria libertăţii şi a democraţiei" –, Statele Unite i-au retras cetăţenia şi l-au fugărit peste tot, până la moarte! Fireşte, toţi aceşti „negaţionişti" jidani au fost denigraţi şi chiar persecutaţi (Norman Finkelstein, Israel Shahak sau Bobby Fischer, Benjamin Freedman), ca să nu mai spunem de alţii, ne-„evrei" – cum e cazul cu autorul memorabilei cărţi Mistificarea secolului XX, Arthur Robert Butz, sau băgaţi la închisoare, ca David Irving, Ernst Zündel, Jürgen Graf, Germar Rudolf, sau cei care au fost bătuţi, ca Roger Garaudy, Paul Rassinier, George Pişcoci-Dănescu, Robert Faurisson şi alţii. În opinia comună, şi chiar a celor preocupaţi mai intens de „chestiunea jidănească", este puternic înrădăcinată ideea unei disjuncţii curioase, disjuncţie a cărei „victimă" i-am fost o vreme, până ne-am dumirit: anume că noiunea „jidani" s-ar aplica numai aşkenazilor, adică descendenţilor actuali ai poporului hazar, pe când noţiunea „evrei" i-ar desemna pe sefarzi, adică pe aşa-zişii „evrei adevăraţi". Trebuie să facem aici corectura radicală. Chiar şi fără să comentăm cât de „adevăraţi" mai sunt sefarzii ca presupuşi descendenţi ai „evreilor" după trei milenii de relativă metisare şi de preumblare prin teritoriile din Orientul Apropiat şi din hinterlandul Mării Mediterane şi, apoi, prin toată lumea, această disjuncţie este absolut falsă din două motive: 1) denumirea unei etnii nu se dă numai după rasă, ci şi după limba vorbită, după baştină, adică după locul naşterii (natul!, care dă şi conceptul de naţiune) şi, de aici, în genere, după teritoriul pe care îl locuieşte din vremuri ancestrale, adică denumirea unei etnii se face după elementele constitutive ale naţiunii; şi 2), şi acesta este motivul fundamental al falsităţii, disjuncţia între „jidani" şi „evrei" nu se face şi nu se impune decât în România, fiindcă, în mod ocult, jidanii au reuşit să impună în ţara noastră folosirea cuvântului „evrei" şi continuă să o facă, vrând, nici mai mult, nici mai puţin decât folosirea exclusivă a cuvântului „evrei" – adică au cerut, cum se ştie, scoaterea cuvântului „jidan" din dicţionare, la fel ca ţiganii, care şi ei vor scoaterea cuvântului „ţigan" din dicţionare. În alte ţări, şi mai ales în Occident, jidanii sunt desemnaţi prin noţiunile jew, juif, jude, judió, giudio etc., adică prin cuvintele corespunzătoare în limba română a denumirii „jidan" – toate aceste denominaţii fiind formele autohtone din respectivele ţări (Marea Britanie, Franţa, Germania, Spania, Italia), forme derivate toate din latinescul judaeus/i! În Ţările Europei Centrale şi de Est – Ungaria, Polonia, Cehoslovacia, Rusia etc. – se utilizează, în mod firesc şi acceptat cu naturaleţe de jidani, cuvântul de sorginte slavă „jidov", în diferitele sale forme fonetice şi grafice, în funcţie de geografia locului. Astfel, în Al Doilea Război Mondial, jidanii şi-au înfiinţat diverse organizaţii obşteşti şi paramilitare pentru a lupta contra germanilor. Situaţia din Polonia este dezvăluită cu nonşalanţă chiar de către marea mincinoasă holocaustistă Lucy S. Dawidowicz, fără să-şi dea seama că oferă o excelentă muniţie „antisemiţilor". Numai că de data aceasta ea a fost nevoită să redea realitatea, deoarece aceasta era favorabilă jidanilor. «The Left Labor Zionists favored two apparatus, for „every armed undertaking in the ghetto must be weighed and measured; we dare not permit any reckless acts that might bring about a premature liquidation of the Warsaw ghetto". Even if all the Jews were to expire in the ghetto, the party still carried an obligation for its acts to the Jews throughout the world and its fraternal parties abroad. „We do not want to be maligned in our graves for reckless acts committed here". The Left Labor Zionist insistence that political parties the combat organization finally prevailed. The organization was called Żydowska Organizacja Bojowa (ŹOB; Jewish Combat Organization)». Pe româneşte: «Muncitorii Sionişti de stânga optau pentru existenţa a două aparate de conducere pentru că „orice acţiune armată din ghetou trebuie bine gândită şi evaluată; nu ne putem permite acţiuni nesăbuite, care să ducă la lichidarea prematură a ghetoului din Varşovia". Chiar dacă toţi evreii din ghetou urmau să moară, partidul purta responsabilitatea actelor sale faţă de evreii din toată lumea şi faţă de partidele frăţeşti din străinătate. „Nu vrem ca după moarte să fim vorbiţi de rău pentru actele iresponsabile comise pe această lume". Insistenţa Muncitorilor Sionişti de stânga ca partidele politice să controleze organizaţia de luptă a avut în cele din urmă câştig de cauză. Organizaţia s-a numit Żydowska Organizacja Bojowa (ŹOB: Organizaţia de luptă a evreilor)"». Traducerea fiind făcută la editura jidănească Hasefer, denumirea „Organizaţia de luptă a evreilor" este incorectă şi trebuie citită şi pronunţată „Organizaţia de luptă a jidanilor". Literele „Ź" şi „w" se pronunţă în limba polonă „j" şi, respectiv, „v"; deci se pronunţă „Jidovsca Organizacia Bojova", unde „Jidovsca" nu înseamnă „evreiască", ci „jidovească", „jidănească". „Confronted with the need for such political representation, the de facto combat organization then coopted, besides the Left Labor Zionists, also the General and Right Labor Zionists. These parties, together with the youth groups (Hehalutz, Hashomer Hatzair, Dror), constituted the Żydowski Komitet Narodowy (ŹKN; Jewish National Committee), which was to serve as the political arm of the combat organization" – „Confruntată cu necesitatea asigurării unei astfel de reprezentări politice, organizaţia de luptă deja existentă a cooptat, pe lângă Muncitorii Sionişti de stânga, şi pe Sioniştii generali, ca şi pe cei de dreapta. Aceste partide, împreună cu grupările de tineret (Hehalutz, Hashomer Hatzair, Dror), au construit Źydowski Komitet Narodowy (ŹKN: Comitetul Naţional Evreiesc), care urma să funcţioneze ca braţ politic al organizaţiei de luptă". La fel, corect se pronunţă: Jidovski Komitet Narodovi, Comitetul Naţional Jidănesc. De asemenea, s-au înfiinţat Żydowska Samopomos Społeczna (ŹSS; Jewish Communal Self-Help – Organizaţia Jidănească de Întrajutorare Comunitară), Żydowski Zwiaczek Wojskowy (ŹZW: Uniunea Militară Jidănească), Żydowski Komitet Koordynacyjny (ŹKK: Comitetul Jidănesc de Coordonare). În Slovacia, „on September 26, 1940, a new decree established the Ùstredna Žydov (Center of Jews) as the only authority permitted to represent the Jews, responsible to the Central Economy Office (under the Minister of the Interior) and obliged to transmit its instructions to the Jews"– „pe 28 septembrie 1941, printr-un nou decret, a fost înfiinţată Ùstredna Židov (Centrala Evreilor), ca unică autoritate cu drept de reprezentarea evreilor, subordonată faţă de Biroul Economic Central (al Ministerului de Interne) şi obligată să transmită evreilor instrucţiunile ce trebuiau aduse la îndeplinire". De fapt, e vorba, în limba slovacă, de Ustredna Jidov, adică Centrala Jidanilor – aşa cum, şi în România avea să se înfiinţeze „Centrala Evreilor", condusă de Radu Lecca. După cum se vede din notele bibliografice, Lucy Dawidowicz analizează aceste organizaţii jidăneşti pe zeci de pagini; e-adevărat că ea nu mai repetă – probabil de jenă – denumirea integrală a organizaţiilor – Żydowska Organizacja Bojowa, Żydowski Komitet Koordynacyjny, Żydowski Zwiaczek Wojskowy etc. –, ci doar sigla acestora, ŹOB, ŹKK, ŹZW, ŹKN, ŹSS, dar în care litera Ź indică iniţiala J a numelor lor autentice, oficiale, înregistrate în documentele lor jidăneşti interne, în măsura în care organizaţiile erau înfiinţate legal de către Guvernământul General al celui de-Al Treilea Reich, sau chiar în documentele oficiale ale statelor în care funcţionau: „Jidănească", „Jidănesc". Aşadar, jidanii din Polonia, Slovacia, Ungaria („jid») şi Rusia („jidov") îşi zic ei înşişi jidani, au organizaţii în ale căror denumiri sunt incluse cuvintele „Jidănească", „Jidănesc", „Jidov". Şi nu se mai supără nimeni că se autojidănesc sau că se autojignesc! Numai în România ni se impune folosirea cuvântului „evreu/i", care nu are nici o noimă fiindcă nu reflectă nici o entitate etnică istorică: nu a existat un popor numit „evreu". De ce se face această presiune contra României? În mod clar pentru a testa voinţa românilor de a li se opune jidanilor sau pentru a le întări atitudinea lor obedientă faţă de jidani, ca în zilele noastre. Vom relua, ulterior, analiza cuvântului „jidan". Aşadar, aceasta este corectura pe care o introducem şi care trebuie reţinută: nu există nici o deosebire între „evrei" şi „jidani": toţi sunt numai „jidani". Desigur, mai puţin pentru prof. Ion Coja, pentru care toţi „jidanii" ar fi „evrei" şi asta fiindcă, pe de o parte, el are „mulţi prieteni evrei" – cum repetă frecvent – şi, pe de altă parte, el se mai află încă în siajul admiraţiei sale neţărmurite faţă de fostul lui profesor, academicianul Alexandru Graur. Acest „Graur" (nu am reuşit să aflu numele de jidan avut anterior), fiindcă „se împământenise" atât de mult, a crezut că ar fi în măsură – din postura lui de academician jidan bolşevic, membru al Partidului Comunist din România din 1938 – să le ceară românilor să nu mai folosească, pentru denumirea posteriorului uman median, decât cuvântul „cur". Dar, pe aceste locuri numai românii sunt pământeni, din vremuri imemoriale, adică dintotdeauna, şi, ca atare, au o trăsătură caracterologică deosebită: au o profundă pudoare. În plus, „românul e şi poet", de aceea foloseşte diverse figuri de stil şi denumeşte această parte anatomică prin cuvintele fund, posterior, spate, dos, tur, şezut, dar şi forme uzitate în argou, precum tuhăs, băsănău, tender, pătul, târtiţă etc. Cuvântul „cur" este folosit de români extrem de rar, în înjurături sau în limbajul colocvial pentru a-şi arăta dispreţul faţă de persoana sau situaţia în cauză. Sfatul academicianului Graur a fost însuşit şi aplicat doar de Horia-Roman Patapievici-Patibularu', odraslă de spioni sovietici, care şi-a manifestat dispreţul profund faţă de poporul român, fiindcă el nu face parte din poporul român, ci din poporul jidănesc: „Radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării". Din păcate, în ultima vreme, din cauza lipsei unei minime autocenzuri a autorilor şi a unei suficienţe pe deplin condamnabile de care dau dovadă lefegiii Consiliul Naţional al Audiovizualului, s-a produs degradarea limbajului în presa şi spectacolele de scandal, vulgarizarea scriiturii este văzută de unii mâzgălici ca o figură de stil, ca în cazul lui Adrian Halpert, Horaţiu Mălăele, Mircea Cărtărescu, Mircea Badea şi al altor asemenea indivizi. Dar, din când în când, prin contagiune, desigur de la Graur, şi de prof. Coja. De aceea, pentru eliminarea completă a dubiului privind diferenţa dintre „jidani" şi „evrei", în următorul capitol vom face o expunere lămuritoare şi, cred, cvasicompletă a acestei probleme, pentru a nu ne mai lăsa intimidaţi şi manevraţi de pretenţiile absurde, dar cu substrat politic ale jidanilor.

Notă. Acesta este un subcapitol al volumului 1 din ediţia a doua a cărţii HOLOCAUSTUL: GOGORIŢA DIABOLICĂ. Extorcarea de „bani de holocaust".

COLONEL (RTG.) VASILE I. ZĂRNESCU

EXPLOZIV

ESTE UNIUNEA EUROPEANĂ UN NOU URSS? RĂSPUNSUL ESTE DA.

Mi se pare de neânțeles că după ce a fost îngropat un monstru, Uniunea Sovietică, un monstru similar, este construit. De ce CE (comunitatea europeană) a devenit UE (uniunea europeană)? Poate dacă examinăm Rusia sovietică vom afla răspunsul. Uniunea sovietică era condusă de 15 oameni care nu erau aleşi, care se investeau în funcții reciproc şi care nu dădeau socoteală nimănui. Uniunea europeană este condusă de 2000 de oameni în acelaşi fel. Se întâlnesc în secret, nu răspund față de cineva şi nu-i putem destitui din funcții. S-ar putea spune că Uniunea Europeană are un parlament ales. Şi Uniunea sovietică avea unul: Sovietul Suprem. Se aplica ştampila (se vota) la fel ca pentru parlamentul european iar timpul la microfon era limitat la un minut pentru fiecare vorbitor la fel ca şi în parlamentul european. În UE sunt sute de mii de eurocrați cu salarii imense, cu mulți servitori, bonusuri şi privilegii, cu imunitate pe viață la orice persecuție, care sunt mutați pur şi simplu de la o funcție la alta, indiferent dacă au făcut treabă sau nu. Nu este asta, exact ce se făcea în fosta Uniune sovietică? Uniunea sovietică a fost creată prin coerciție şi prin ocupare militară. Uniunea europeană, admitem, a fost creată fără folosirea expresă a forței militare dar tot prin coerciție şi prin abuzuri economice. Pentru a continua să existe, Uniunea sovietică s-a extins continuu. În momentul când s-a oprit extinderea a început colapsul. Iar eu am convingerea că aşa se va întâmpla şi cu Uniunea europeană. Scopul existenței Uniunii sovietice a fost crearea unei noi entități istorice: poporul sovietic, iar noi trebuie să ne (renegăm) uităm naționalitatea, tradițiile şi obiceiurile popoarelor noastre. La fel şi Uniunea europeană nu doreşte să fiți englezi sau francezi (nici români sau bulgari). Doreşte ca voi toți să fiți o nouă entitate istorică, să fiți europeni. Să vă suprime toate sentimentele naționale şi să trăiți ca o comunitate multinațională. După 73 de ani, acelaşi sistem (multinațional), în Uniunea sovietică, a cauzat mai multe conflicte interetnice decât oriunde în lume. În Uniunea sovietică unul din marile țeluri a fost distrugerea statului - națiune. Şi asta este exact ce face UE astăzi. Bruxell-ul absoarbe state-națiune pentru ca acestea să nu mai existe. Corupția era generală în sistemul sovietic, de sus până jos. Şi tot aşa este şi în UE. Aceeaşi activitate coruptivă care îmbibă Uniunea sovietică este şi în UE. Cei care i se opun sau o dezvăluie sunt reduşi la tăcere sau pedepsiți. Nimic nu s-a schimbat. În Uniunea sovietică aveam gulagul. Văd că, deasemenea, avem gulag şi în UE. Nu se numeşte „gulag" ci „political corect". Când oricine încearcă să exprime ce gândeşte în legatură cu evenimentele (cu agenda de lucru a UE) iar viziunea sa este diferită de linia agreată va fi ostracizat. Acesta este începutul gulagului, începutul pierderii libertății. În Uniunea sovietică ne-au spus că avem nevoie de un stat federal pentru a evita războiul. În UE fac exact acelaşi lucru. Pe scurt, este aceeaşi ideologie, modelul sovietic prezentat în ambalaj vestic. Dar, din nou, la fel ca Uniunea sovietică UE conține şi propriul sfârşit. Din nefericire, când se va prăbuşi, şi se va prăbuşi, va lăsa în urmă dezastru imens şi vom rămâne cu uriaşe probleme economice şi etnice. Vechiul sistem sovietic a fost incapabil de reformă şi la fel şi UE. Dar există o alternativă la a fi conduşi de cei 2000 de oficiali autodesemnați din Bruxelles. Se numeşte independență. Nu trebuie să accepți ce au planificat pentru tine. Până la urmă, nimeni nu te-a întrebat dacă vrei să participi! Eu am trăit în viitorul tău (Uniunea Sovietică) şi nu a funcționat!

VLADIMIR BUKOVSKY - SCRIITOR RUS

Personalități ale politicii româneşti

RECENZIA CĂRȚII SCRIITORULUI VICTOR VERNESCU

Recent, prietenul meu Victor Vernescu a tipărit o carte importantă pentru istoriografia României care trebuie să rămână pentru eternitate. Cartea începe prin "Cuvânt lămuritor" semnat de autor, acesta neuitând ca la sfârşitul "cuvântului lămuritor" să transmită recunoştința prietenului său Dumitru Stanbuliu – avocatul care i-a dat informațiile corecte fără niciun "parti-pri politic". Fără nicio discuție, cartea lui Victor Vernescu se doreşte a fi un puternic semnal dat actualei generații de tineri şi maturi prin fraza de sfârşit "a te face că uiți trecutul istoric, este ca şi cum ți-ai trăda neamul şi patria", aşa cum o gândea Tudor Vladimirescu. Cartea are o deosebită încărcătură istorică, trecând în revistă perioadele în care România a trebuit să facă față, după două acte fundamentale: Unirea Principatelor şi Războiul de Independență din 1877. După această perioadă, România s-a văzut nevoită să-şi ia soarta în propriile mâini, pentru, aşa cum spune în capitolul I, să fie "scut în fața bolşevizării Europei Centrale". Se pare că puterile mari ale Europei au uitat că ele au exportat ideile social-democrate prin Marx, Engels şi Lennin. Reverberația actelor politice venite din vest, au contribuit esențial la modificarea eşichierului politic românesc. Bogăția culturală a acestei cărți scoasă în evidență de Victor Vernescu este reprezentată de câteva "crâmpeie" din versurile nemuritoare ale lui Eminescu (Eminescu), dar şi Nicolae Labiş (Ultimul asalt). În cea de-a doua jumătate a cărții, sunt prezentate succint unele dovezi privind oamenii politici, militari şi civili, dar şi unele evenimente privind dezvoltarea politicii româneşti din Transilvania, Banat şi chiar Ungaria. Autorul nu uită să tragă concluzia amară asupra faptului că această carte nu ar fi trebuit să fie scrisă acum, ci ar fi trebuit să fie scrisă înainte de 1990. De ce? Acest lucru cititorul trebuie să tragă singur concluzia, parcurgând chiar cu nesaț cele 227 de pagini ale cărții. De aceea, în final, cum a fost dorința autorului, prezentăm date biografice ale unui om politic născut în sec. XVIII dar ale cărei idei au fost valabile şi rămân valabile şi astăzi.

D. BOȚILĂ

Omul politic Nicolae Petrescu Comnen

Nicolae Petrescu-Comnen (născut la 24.08.1881, Bucureşti – decedat la 08.12.1958, Florența, Italia). Jurist, diplomat, profesor, publicist şi om politic român, Nicolae Petrescu-Comnen a îndeplinit funcția de ministru al afacerilor străine (1938). A urmat studiile primare şi secundare la Bucureşti, apoi pe cele superioare la Paris, unde şi-a luat licența şi doctoratele în Drept, Litere şi Istorie. în anul 1903 îşi adaugă şi numele familiei bizantine Comnen, din care se trăgea. Din 1902 a practicat ca avocat apoi ca magistrat la Tribunalul Ilfov (până în 1914) şi Avocat al Statului. A fost profesor de economie şi legislație industrială la Facultatea de Drept din Bucureşti. Nicolae Petrescu-Comnen a fost ales deputat în primul parlament al României Mari, iar la sfatul lui Ion I.C. Brătianu a intrat în diplomație: trimis extraordinar şi ministru plenipotențiar al României la Berna (1923 - 1928), la Berlin (1928 - 1930), la Vatican (1930 - 1932) şi din nou la Berlin (1932 - 1938). în anul 1938, a fost chemat în țară şi numit în funcția de subsecretar de Stat în Ministerul Afacerilor Străine (17.02. - 30.03.1938) şi apoi în cea de ministru de externe (30.03. - 20.12.1938), în cel de-al doilea guvern prezidat de către patriarhul Miron Cristea, după care a fost trimis cu misiuni diplomatice la Vatican, în perioada 1938 - 1940. După ce generalul Ion Antonescu a devenit conducătorul statului, Nicolae Petrescu-Comnen a fost disponibilizat şi apoi pensionat. S-a stabilit în oraşul italian Florența unde s-a dedicat publicisticii. Opera: a publicat lucrări de drept, istorie şi memorialistică, precum: Etudes sur les origines de la Magistrature Roumaine, (1902); Etudes sur la conditions des Israelites en Roumaine, Paris, Pedone,1905; Câteva considerațiuni asupra socialismului, (1909); Studiu asupra intervențiunii statului între capital şi muncă, Bucureşti, Gobl, 1910; Notes sur la guerre roumaine, Paris, Payot, 1917; Statutul internațional al României şi devenirea ei istorică (1933); Dreptul la viață al națiunilor mici (1944). A publicat o serie de articole în presa elvețiană şi franceză în care a subliniat efortul şi sacrificiile pe care le-au făcut românii pentru susținerea frontului alături de Antantă.

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „ANCHETA“

Deputatul Rădulescu vizează funcţia de vicepreşedinte al PSD la nivel naţional

Deşi la acest moment este singurul care şi-a anunțat o candidatură fermă pentru funcția de preşedinte al PSD Argeş, deputatul Cătălin Rădulescu nu exclude posibilitatea de a ajunge vicepreşedinte al partidului la nivel național. Faptul că domnia sa ne confirmă că este interesat şi de această iuncție alimentează şi mai mult zvonurile conform cărora preşedinția PSD Argeş este doar un prim pas spre un nost mult mai important la nivel național. Cum PSD este divizat la acest moment în numeroase tabere, nu puțini sunt cei care îşi doresc să îl vadă plecat din Argeş şi să îi lase să îşi vadă liniştiți de propriile treburi. „Eu la momentul ăsta am o candidatură pentru preşedinția PSD Argeş de care mă ocup. În momentul în care mi se va propune funcția de vicepreşedinte al PSD la nivel național o să o accept, dar mai e mult până acolo. Deocamdată, mă axez pe județul nostru. Sunt prieten cu Liviu Dragnea de peste 25 de ani şi cred că aş face echipă bună cu el la nivel național. În plus, cred că am ceva de spus şi e normal să vrea să-şi facă o echipă formată din oameni care să îşi dorească să facă ceva în parlament" - ne-a declarat deputatul argeşean.

„Nu mă interesează susţinerea lui Codrin Ştefănescu! El are doar un vot"

Chiar dacă se bucură de susținerea necondiționată a lui Liviu Dragnea, nu acelaşi lucru îl poate spune şi când vine vorba de Codrin Ştefănescu, secretarul general adjunct al PSD şi unul dintre oamenii cu un cuvânt greu de spus în partid. Acestuia din urmă a început să-i placă foarte mult Argeşul, dovadă stând numeroasele deplasări pe care le-a efectuat în ultima perioadă în județul nostru unde a participat la mai multe întâlniri, cu uşile închise, ce-i drept, şi ferite de ochii curioşilor, cu membrii marcanți ai PSD Argeş. Din cât se pare, Codrin Ştefănescu nu îl susține pe Rădulescu în cursa pentru preşedinția PSD Argeş şi cu atât mai puțin în cea pentru a ajunge vicepreşedinte la nivel național. „Nu ştiu pe cine susține Codrin Ştefănescu. Până la urmă el are doar un vot. Nu ştiu cât de important este pentru mine sprijinul sau lipsa sprijinului din partea lui Codrin. Sunt prieten şi cu el, de pe vremea Revoluției, dar nu am o relație la fel de strânsă precum cea cu Liviu Dragnea. în plus, nu mă intere-sează pe mine să mă sprijine cineva anume. Mă interesează sprijinul organizațiilor din județ, al primarilor. Eu nu m-am dus niciodată la Bucureşti să cer un sprijin impus, aşa cum au făcut alții" - ne-a declarat deputatul Cătălin Rădulescu. ***(A.Ş., C.D.)***

Ziarul „ARGEŞUL"

Oglinda lui Liviu Dragnea

În zilele acestea au loc „Sărbătorile Argeşului şi Muscelului", manifestări organizate sub egida Consiliului Județean. Vorbim despre evenimente publice variate, competiții sportive, serate muzicale, târguri populare; toate închinate identității noastre de argeşeni. Este vorba, însă, despre o identitate purtată de vânt precum un firicel de nisip. O identitate care începe să nu mai fie susținută de trecut, obiceiuri, mentalități şi tradiții comunitare, ci de oglinda lui Liviu Dragnea. În această oglindă liderul PSD nu prea mai vede ce înseamnă să fii argeşean sau muscelean. Viitorul acestui județ se relevă în fața lui Dragnea de parcă ar avea oglinda magică a lui Macbeth, care vede în prezent şirul nenorocirilor viitoare. în oglinda prezentului, aşadar, Liviu Dragnea priveşte şi-şi vede chipul sluțit de poftele sale politice. Aşa au fost văzute şi țările foste colonii, ca o mare suprafață geografică, împărțită exclusiv în regiuni de dezvoltare economică. Să înlocuim deci zonele etnografice cu noi zone de dezvoltare economică. Acesta este programul lui Liviu Dragnea. Ne aflăm din nou într-o situație tipic diletantă. De a începe, de „a lua de la capăt", de a porni pe un nou drum. Programul lui Dragnea se aseamănă cu cel al preşedintelui Klaus Iohannis. Motiv pentru care există o apropiere politică a celor doi politicieni. Or, noua regionalizare trebuie înfăptuită pe un teren fertil, nu pe unul gol şi pârjolit de poftele politice. Iar Liviu Dragnea este un mare pofticios politic. I-am citit aceste pofte pe față când s-a impus recent ca preşedinte interimar al PSD. Vă dați seama că acest om nu are nici cultura şi nici experiența necesară pentru a opera cu astfel de concepe. El, probabil, vrea să-şi salveze județul său mediocru de la sărăcie pe seama Argeşului. Iar astfel de „Sărbători ale Argeşului şi Muscelului" nu-i pică bine baronului baronilor. Ce ştie Liviu Dragnea despre viața oamenilor „umblătoare pe bătrâni"? El vede doar că viața actuală este „umblătoare pe maşini". La fel, ce ştie acest politician despre drepturile oamenilor şi despre baza lor genealogică? Pentru el astfel de drepturi sunt determinate de poziția pe care o ai în partidul aflat la putere. Sau de avocații aserviți puterii. Sau de procurorii Elenei Udrea. Fenomenul biologic şi juridic a făcut loc unui fenomen politic-mafiot. M-a îngrozit ce-a putut să facă Elena Udrea în Vâlcea. S-a ajuns ca oamenii să se sinucidă, pentru că au fost „scoşi la înaintare" de politicienii fără scrupule. Prin urmare, odată cu regionalizarea vor dispărea micile comunități organice, piețele locale, târgurile şi alte asociații tradiționale. Vor dispărea şi manifestările de genul „Sărbătorile Argeşului şi Muscelului". În schimbul lor, însă, vor apărea agitația mulțimilor umane, supermarketurile, marile manifestații publice, băi de mulțime, informațiile abundente despre regiuni precum Sud-Muntenia - informații exclusiv economice. Dacă ne întrebăm ce va deveni sufletul nostru în astfel de condiții, trebuie să constatăm că ceea ce n-au reuşit comuniştii timp de o jumătate de secol vor reuşi democrații doar în câțiva ani, pentru că sufletul nostru abia în condițiile actuale de viață a prins cu adevărat rădăcini în materialism. Drept care, comportamentul celor care se vor afla într-o regiune sau alta nu va mai fi determinat de caracteristicile geografice ale regiunii respective, de structura ei etnografică şi comunitară, ci de profilul întreprinderilor în care lucrează.

Gheorghe SAVU

PILULE ANTISTRES

Unui primar PSD

Primarul nostru, ca nătângul,
De când e-n frunte la bucate,
E hotărât să dea cu stângul în dreptul de proprietate.

Oponenţilor la retrocedarea pământului

Facem cu cerul legământ
Şi-1 consfințim prin jurământ,
Că vom lupta pân-la mormânt,
Ca peste ei... să dăm pământ.

Guvern pe bază de algoritm

Când algoritmul glăsuieşte
Din ce partid sunt demnitarii,
Noul guvern alcătuieşte
O unitate... de contrarii.

Lăcomia, bat-o vina...

Când s-a-mpărțit la noi prostia,
Şi cum i-mpinse lăcomia,
Dau semne unii oratori
C-au stat la rând de două ori.

Testamentul Văcăreştilor în varianta modernă

Contemporanii Văcăreşti Lansează un îndemn:
Cinstirea limbii româneşti, Peltică şi de lemn.

Olteanul ostaş

Văzut că-n raniț-a băgat Un praz, Marin fu întrebat:
- Ce porți acolo, caporal?
- Port un baston de mareşal.

PRELUARE DIN CARTEA „PILULE ANTISTRES", GHEORGHE PĂUN-ULMU

FELICITĂRI DE „SFÂNTA MARIA“

Primarul GHEORGHE STANCU, în numele colectivului de angajaţi ai Primăriei Bascov, urează tuturor celor care îşi serbează onomastica cu ocazia “Sfintei Maria”, un călduros “La mulţi ani!”

ION GEORGESCU, primarul Oraşului Mioveni, urează locuitorilor din localitate care îşi serbează ziua de “Sfânta Maria”, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Bogaţi - ION GÎRLEANU, urează cetăţenilor din această comună, cu ocazia “Sfintei Maria”, un călduros “LA MULŢI ANI!” şi împlinirea tuturor dorinţelor!

Notarul public GRANCIU AUREL urează colaboratorilor şi colegilor care îşi serbează onomastica cu ocazia “Sfintei Maria” “La mulţi ani”!

Biroul Judecătoresc VASILE IORDACHE, transmite cetăţenilor judeţului Argeş cu ocazia “Sfintei Maria”, cele mai sincere urări de bine, împlinire şi sănătate! „La mulţi ani!”

NICOLAE OIŢĂ, director general al SC ARGINTEX Piteşti SA, urează angajaţilor, clienţilor şi prietenilor, cu ocazia “Sfintei Maria”, un călduros „LA MULŢI ANI!”

ASOCIAŢIA CADRELOR MILITARE ÎN REZERVĂ, prin preşedinte col. (r) Ţânţarcu Alexandru, urează pensionarilor militari, cu ocazia “Sfintei Maria”, un călduros “La mulţi ani”!

Primarul comunei Coşeşti, ELISABETA TUDOSE urează consătenilor sărbătoriţi de “Sfânta Maria”, o viaţă senină ca o zi de primăvară! „La mulţi ani”!

Primarul comunei Albeştii de Argeş, SAVA VASILE, urează tuturor cetăţenilor care îşi serbează onomastica de “Sfânta Maria”, tradiţionalul şi nemuritorul “La mulţi ani”!

DUMITRU SECĂREANU, primarul comunei Dâmbovicioara, urează cetăţenilor din această localitate, de “Sfânta Maria”, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! “La mulţi ani”!

Cu ocazia “Sfintei Maria”, primarul comunei Răteşti, MATEI GHEORGHE, urează cetăţenilor comunei, tradiţionalul „La mulţi ani”!

MIHAIL BĂRBUCEANU, primarul oraşului Stefăneşti, doreşte să ureze tradiţionalul „La mulţi ani”, tuturor celor care îşi serbează onomastica de “Sfânta Maria”!

ION DUMITRU, primarul comunei Albota, urează tuturor, cu ocazia “Sfintei Maria”, fericire şi împlinirea tuturor dorinţelor! „La mulţi ani”!

ION IONESCU, primarul comunei Cicăneşti, transmite cu ocazia “Sfintei Maria” fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani”!

Cu ocazia “Sfintei Maria”, primarul comunei Stoeneşti, MARIN ION, transmite sincere urări de sănătate şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Valea Iaşului,domnul BARBU NICOLAE, urează tradiţionalul „La mulţi ani” tuturor sărbătoriţilor comunei!

Primarul Ionel Dulamă al comunei Rucăr, urează cetăţenilor sărbătoriţi de “Sfânta Maria” tradiţionalul „La mulţi ani!” şi o viaţă senină ca o zi de primăvară!

CASA DE AJUTOR RECIPROC a pensionarilor militari, prin preşedinte col. (r) Brezan Ioan, urează tuturor colaboratorilor tradiţionalul “La mulţi ani”!

MUNICIPIUL PITEŞTI
CONSILIUL LOCAL ŞI PRIMĂRIA

La zi de mare sărbătoare, doresc să vă adresez sincere felicitări, urări de bine, sănătate, noroc şi succes în tot ceea întreprindeţi.

Fie ca Sfânta Maria să vă ocrotească, să vă călăuzească paşii şi să vă lumineze calea.

La Mulţi Ani!

Constantin Cornel IONICĂ
Viceprimarul Municipiului Piteşti

Primarul comunei Băiculeşti - Nicolae Dragnea urează cetăţenilor din comună sarbătoriţi de “Sfânta Maria”, fericire şi numai bucurii! “La mulţi ani”!